രണ്ട്

കഥാമുദ്രകൾ

ആമുഖം

കഥ പറഞ്ഞു പറഞ്ഞും കേട്ടു കേട്ടുമാണ് മനുഷ്യൻ വളർന്നത്. ഐതിഹ്യങ്ങളാലും പഴങ്കഥകളാലും സമൃദ്ധമാണ് മലയാളത്തിന്റെ ഇന്നലെകൾ. നൂറ്റാണ്ട് പിന്നിട്ട മലയാള ചെറുകഥാശാഖയുടെ വികാസപരിണാമം സാമാന്യമായി പരിചയപ്പെടുത്തുന്ന യൂണിറ്റാണിത്. ലോകനിലവാരത്തിലുള്ള മികച്ച കഥകൾ മലയാളത്തിലുണ്ടായിട്ടുണ്ട്. നൂതനമായ കഥാതന്ത്രങ്ങളിലൂടെ ജീവിതത്തിന്റെ സമഗ്രാവിഷ്കാരം നടത്താൻ അവയ്ക്ക് സാധിച്ചിട്ടുമുണ്ട്.

മലയാള ചെറുകഥയുടെ നവോത്ഥാന കാലഘട്ടത്തെ പ്രതിനിധികരിക്കുന്ന ' മോതിരം' (കാരൂർ), ഭ്രമാത്മകതയുടെ സവിശേഷത കൊണ്ട് ആധുനിക കഥാസാഹിത്യത്തിൽ വേറിട്ടുനിൽക്കുന്ന 'പക്ഷിയുടെ മണം', (മാധവിക്കുട്ടി) ആധുനികോത്തര ചെറുകഥയുടെ മുഖമായ 'അമേരിക്ക' (സുഭാഷ് ചന്ദ്രൻ) എന്നിവയാണ് ഇവിടെ പരിചയപ്പെടുന്നത്. എം. മുകുന്ദന്റെ 'ഫോട്ടോയ്ക്ക് കെ.പി. അപ്പൻ രചിച്ച നിരൂപണവും ഇതിൽ ഉൾക്കൊള്ളിച്ചിട്ടുണ്ട്. മലയാളകഥയിലെ ഭാഷാപരവും ആഖ്യാനപരവും ഭാവുകത്വപരവുമായ സവിശേഷതകൾ വിശകലനം ചെയ്യാൻ ഈ യൂണിറ്റ് സഹായകമാവും.

Specimen

മോതിരം

കാരൂർ നീലകണ്ഠപിള്ള

കുഞ്ചുവമ്മാവൻ എഴുപത്തഞ്ചാം പിറന്നാൾ ദിവസമാണ് മരിച്ചത്; അനായാസമായ മരണം. മക്കളും മരുമക്കളും അദ്ദേഹത്തിന്റെ പിറന്നാൾ സദ്യയുണ്ണാൻ കൂടിയിരുന്നു. അദ്ദേഹം ഈ ലോകത്തു നിന്ന് എന്നെന്നേക്കുമായി മറഞ്ഞതു സ്വന്തം ആളുകളെ കണ്ടു കൊണ്ടാണ്. അയാൾ അറുപത്തിയഞ്ചുവയസ്സു വരെ ആനകേറി നടന്നു. പിന്നെ രണ്ടുമൂന്നു വർഷം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ വലതു കാലിനു സ്വാധീനക്കുറവുണ്ടായി. അതിൽ പിന്നെ വീട്ടിൽനിന്നു സാധാരണ വെളിയിൽ പോകാറില്ല. വീട്ടിലിരിപ്പായപ്പോൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആവശ്യങ്ങളന്വേഷിക്കാൻ മക്കളുണ്ട്. കുഞ്ചുവമ്മാവന്റെ ജീവിത സായാഹ്നം പ്രകാശവത്തായിരുന്നു.

കിഴവനായി വീട്ടിലിരുന്നിട്ടും കുടുംബത്തിലേക്കൊരുപകാരമില്ലെന്നു പറയാൻ വയ്യ.അദ്ദേഹം വീട്ടിനൊരു കാവലായിരുന്നു. കുട്ടികൾ വികൃതി കാണിക്കുമ്പോഴും ശാഠ്യം പിടിച്ചു കരയുമ്പോഴും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശബ്ദം കേട്ടാൽ മതി, അവരടങ്ങും.

തെക്കേ ചായിപ്പായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ മുറി. ഒരടി പൊക്കമുള്ള കയറ്റുകട്ടിലും മൂന്നു മുഴം നീളമുള്ള കാട്ടുവടിയും ഒരോട്ടു കിണ്ടിയും ഒരു പെട്ടകവുമാണ് ആ മുറിയിലെ സാമഗ്രികൾ. പകൽ ഉറങ്ങാതിരിക്കാൻ ഇടയ്ക്കിടെ അദ്ദേഹം വല്ലതും ചെയ്യും. പെട്ടകത്തിന്റ പിച്ചളക്കെട്ടുകൾ മിനുക്കുക, കരിമ്പനയോലകൊണ്ടു തടുക്കു നെയ്യുക, ചകിരിനാരു കൊണ്ടു നേർത്ത കയറു പിരിക്കുക, ഇങ്ങനെ എന്തെങ്കിലും. ശോഷിച്ചുപോയ വലത്തു കാലിൽ കുഴമ്പു പുരട്ടി തടവുകയായിരിക്കും ചിലപ്പോൾ.

കറുത്തു തടിച്ച്, കുമ്പളങ്ങാപോലെ നരച്ച അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഇടതുകൈയിലെ ചെറുവിരലിൽ എപ്പോഴും പെട്ടകത്തിന്റെ താക്കോലുണ്ടായിരിക്കും. ഇതു വെള്ളിപോലെ മിന്നും. വലതു കൈയിലെ ചെറുവിരലിൽ ഒരു മോതിരമുണ്ട്. മോതിരമിട്ട കൈ കൊണ്ടു മുഖത്തു വെള്ളമൊഴിച്ചാൽ ആരോഗ്യത്തിനു കൊള്ളാ

Specimen

മെന്നദ്ദേഹം പറഞ്ഞിട്ടു മുക്കാൽ പവൻകൊണ്ടു മകൻ പണിയിച്ചു കൊടുത്തതാണത്.

കുഞ്ചുവമ്മാവൻ മരിക്കുമ്പോൾ അവിടെ കുഞ്ഞിക്കാവമ്മയുമുണ്ടായിരുന്നു. ആ അമ്മ ഇടയ്ക്കിടയ്ക്കവിടെ വരാറുണ്ട്. അമ്പാടി മനയ്ക്കലെ തുപ്പൻനമ്പൂതിരിയുടെ വിധവയാണവർ. തുപ്പൻനമ്പൂതിരി വലിയൊരു ജന്മിയായിരുന്നു. അദ്ദേഹം രണ്ടു വേളി കഴിച്ചു. നമ്പൂതിരിക്കു പിന്നെ തോന്നി, ഒരു സംബന്ധം കൂടിയായിക്കളയാമെന്ന്. മനയ്ക്കലെ പ്രതാപത്തിനു ചേർന്നതല്ല കുഞ്ഞിക്കാവിന്റെ കുടുംബം. അവളുടെ സൗന്ദര്യത്തിൽ തുപ്പൻനമ്പൂതിരി വീണുപോയി. സൗന്ദര്യത്തിന്റെയും പതിഭക്തിയുടെയും വിലയായിട്ടു നമ്പൂതിരി അവർക്കു വേണ്ടതെല്ലാം കൊടുത്തു. അതിനാൽ വിധവയായതിനു ശേഷവും അവർക്കു ജീവിക്കാൻ ബുദ്ധിമുട്ടുണ്ടായില്ല. കുഞ്ഞിക്കാവമ്മയ്ക്കു നാട്ടിൽ ഒരു മാന്യസ്ഥാനമുണ്ട്.

അമ്പാടി മനയ്ക്കലെ ആനക്കാരനായിരുന്നു കുഞ്ചുനായർ.

കുഞ്ചുനായരുടെ ഭാര്യ മരിച്ചിട്ട് ഒരു വർഷമോ മറ്റോ കഴിഞ്ഞു. തിരുമേനിയുടെ ആശ്രിതനായിരുന്ന അയാളെ കാണാൻ വിധവയായ കുഞ്ഞിക്കാവമ്മ ചെന്നു.

“എങ്ങോട്ടു പോകുന്ന വഴിയാ?” കുഞ്ചുനായർ ചോദിച്ചു.

“വല്ലടത്തും പോകുന്ന വഴി വേണോ? എനിക്കിങ്ങോട്ടൊന്നു വരരുതോ?”

“വരാം, വരാം. കുഞ്ഞിക്കാവമ്മ ഇങ്ങോട്ടു വരുന്നതു ഞങ്ങൾക്കൊരനുഗ്രഹമാണ്” എന്നു പറഞ്ഞ്, കുഞ്ചുനായർ സ്വയം നെയ്തുണ്ടാക്കിയ മനോഹരമായൊരു തടുക്ക് അവർക്കിരിക്കാനിട്ടു കൊടുത്തു.

കുഞ്ഞിക്കാവിന്റെ ചോദ്യത്തിന് ഉത്തരമായി അയാൾ പറഞ്ഞു: “അസുഖമൊന്നുമില്ല.നടക്കാനൽപ്പം അസ്വാധീനം. ഒരിക്കൽ ആനപ്പുറത്തുനിന്നു വീണിട്ടുണ്ട്. നമ്മുടെ ആനേടെ പുറത്തൂന്നാ. ചിലപ്പോളവൻ കുരുത്തക്കേടു കാണിക്കും. പുറത്തൂന്നു കുലുക്കി താഴെയിട്ടു. തോട്ടിയും വടിയും എന്റെ കൈയിലില്ലായിരുന്നു. തൂപ്പൊടിച്ച് ആനേടെ പുറത്തെ മണ്ണും പൊടിയും തട്ടിക്കളയുകയായിരുന്നു. അപ്പഴാ അവനു തോന്നിയത്, എന്നെ ഒന്നു കുലുക്കി താഴെയിടാൻ. താഴെ വീണതോടെ ഞാൻ ഉരുണ്ടു മാറിക്കളഞ്ഞു. എന്നാലും അവനൊന്നു കുത്തി. വലത്തുകാലിലാ കുത്തിയത്. കുത്തു സാരമായില്ല.”

“ഞാനോർക്കുന്നുണ്ടതൊക്കെ.”

Specimen

അയാൾ വിരലിൽനിന്നു താക്കോലൂരി പെട്ടകം തുറന്നു. വീടിന്റെ ആകൃതിയിലുള്ള പെട്ടകം പ്ലാംപലകകൊണ്ടുണ്ടാക്കിയതും മുൻവശത്തെ ചെരുവിൽ വീട്ടിത്തടികൊണ്ടുണ്ടാക്കിയ ആനയുടെ രൂപം പൊഴിച്ചു ചേർത്തിട്ടുള്ളതുമാണ്. ആനയുടെ കൊമ്പും നഖങ്ങളും വെള്ളികൊണ്ട് ഉണ്ടാക്കി ഉറപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു. മിന്നുന്ന പിച്ചളക്കെട്ടും കൂടിയായപ്പോൾ അത് ഒരു ഉത്തമ കലാസൃഷ്ടിതന്നെ.

"മുറുക്കൂ," എന്നു പറഞ്ഞു പെട്ടകം ആ സ്ത്രീയുടെ മുമ്പിലേക്ക് അയാൾ തള്ളി വച്ചു.

"തിരുമേനി സമ്മാനിച്ചതാ ഈ പെട്ടകം. അമ്പലപ്പുഴ ആറാട്ടിന് ബാലഗോപാലനു ഭ്രാന്തിളകി. അന്നു ഞാനല്ലായിരുന്നു ആനക്കാരൻ. ഞാൻ ഉൽസവം കാണാൻ അമ്പലപ്പുഴയ്ക്കു പോയതാ. അവനന്ന് ഒന്നാന്തരത്തിൽപ്പെട്ട ആനയായിട്ടില്ല. എഴുന്നള്ളിച്ച ആനയുടെ അകമ്പടിയാനയായിട്ടവനെ നിറുത്തി. ആറാട്ടിറക്കി യെഴുന്നള്ളിച്ചു തലേക്കെട്ടഴിക്കാൻ തുടങ്ങിയപ്പോൾ ആന തിരിഞ്ഞൊരോട്ടം. പോയ വഴിക്കു വളരെ നാശങ്ങൾ ചെയ്തു. ആളപായമൊന്നുമുണ്ടായില്ല. ആന ഒരു പറമ്പിൽ ചെന്നു കയറി അവിടെ ഒരു കുടിലുണ്ടായിരുന്നത് വലിച്ചു പൊളിച്ചു. ആനക്കാരൻ പുറത്തു കയറുന്നതിനു മുമ്പാണ് ആന ഓടിയത്. പലരും ശ്രമിച്ചിട്ടും ആനയെ കെട്ടാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. തൈത്തെങ്ങിൽനിന്നു തേങ്ങാ പറിച്ചെടുത്ത് ചുറ്റും കൂടിനിൽക്കുന്നവരുടെ നേരെ ആന വലിച്ചെറിയാൻ തുടങ്ങി. ആനയെ വെടിവയ്ക്കണമെന്നു തീരുമാനിച്ചു. ഉൽസവം കഴിഞ്ഞിട്ടും ആനപ്പിണക്കം കൊണ്ടു ഞാനവിടെക്കൂടി. ആനയെ വെടിവയ്ക്കാൻ തീരുമാനിച്ചെന്നറിഞ്ഞപ്പോൾ എനിക്കു സങ്കടം തോന്നി. ലക്ഷണമൊത്ത ആന, നല്ല അഴകും. പേരെടുത്ത ആനക്കാരന്മാർ ശ്രമിച്ചിട്ടും ആനയെ കെട്ടാൻ കഴിഞ്ഞില്ലല്ലോ. എനിക്കൊരു മോഹം, അവനെ കെട്ടണമെന്ന്. ഞാനന്നു വൈക്കത്തു ഗംഗാധരന്റെ രണ്ടാം ആനക്കാരനായിരുന്നു. ബാലഗോപാലനെക്കാൾ ഭയങ്കരനാണ് ഗംഗാധരൻ. നാൽക്കൊമ്പനാനയെന്നാണവനെപ്പറ്റി പറയാറുള്ളത്. അതുകൊണ്ട് എനിക്കൊരു വിശ്വാസം തോന്നി. തുപ്പൻ തിരുമേനി അവിടെ വന്നിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തോടു ഞാൻ പറഞ്ഞു, അടിയനൊന്നു നോക്കട്ടെ, ആനയെ വെടിവയ്ക്കണ്ട എന്ന്.

"എന്നാൽ കുഞ്ചു ഒന്നു നോക്ക്" – എന്നു തിരുമേനി കൽപ്പിച്ചു.

ഒരേറുകൊണ്ട് ഞാൻ ആനയെ ഇരുത്തി. ആന ഇരുന്നനേരത്തിന് ഓടിച്ചെന്ന് എടകൊളുത്തുകയും ചെയ്തു. ഇതാർക്കു വേണമെങ്കിലും ചെയ്യാമായിരുന്നു. ജീവനിൽ കൊതിയരുതെന്നു മാത്രം. തിരുമേനി സന്തോഷിച്ച് കുഞ്ചു എന്തു വേണമെങ്കിലും ചോദിച്ചോളൂ എന്നു കൽപ്പിച്ചു.

Specimen

അടിയനൊന്നും വേണ്ട. ഇവനെ കൊണ്ടുനടക്കാനനുവദിച്ചാൽ മതി എന്നു ഞാൻ പറയുകയും ചെയ്തു. അങ്ങനെയാ ഞാൻ മനയ്ക്കലെ ആനക്കാരനായത്.

ബാലഗോപാലന്റെ ജീവനെ രക്ഷിച്ചത് എന്നും ഓർത്തിരിക്കാൻ ഒരു ചെറിയ സമ്മാനം തരുന്നുണ്ട് എന്നു പറഞ്ഞ് അദ്ദേഹം ഉണ്ടാക്കിച്ചു തന്നതാണ് ഈ പെട്ടകം."

കുഞ്ഞിക്കാവമ്മ നിർന്നിമേഷയായി കുറേനേരം ഇരുന്നു.

"എല്ലാം ഞാനോർക്കുന്നുണ്ട്. അദ്ദേഹം എന്നെ സംബന്ധം ചെയ്തു രണ്ടാഴ്ച തികയുന്നതിനു മുമ്പാണ് ബാലഗോപാലനു ഭ്രാന്തിളകിയത്. അന്ന് ആനയെ വെടിവെക്കേണ്ടി വന്നിരുന്നെങ്കിൽ എന്റെ ദോഷം കൊണ്ടാണെന്ന് എല്ലാരും പറഞ്ഞേനെ."

കുഞ്ഞിക്കാവമ്മ വെറ്റില മുറുക്കി.

"അങ്ങനെയൊന്നും ആരും പറയുകില്ല. കുഞ്ഞിക്കാവമ്മയെപ്പറ്റി മനയ്ക്കലുള്ളോരും പറയുമായിരുന്നു, മഹാലക്ഷ്മിയാണെന്ന്."

ആ സ്ത്രീയുടെ മുഖം വികസിച്ചു.

"ഇതു തേച്ചുമിനുക്കി ഇത്രയും ഭംഗിയായി ഉപയോഗിക്കുന്നുണ്ടല്ലോ" – എന്നു കുഞ്ഞിക്കാവമ്മ പറഞ്ഞു.

"ഇതു കാണുമ്പോൾ മറ്റെല്ലാ വിഷമങ്ങളും ഞാൻ മറക്കും. എനിക്കു നല്ല ഉശിരു തോന്നും."

കുഞ്ഞിക്കാവമ്മ ചിരിച്ചു. "കുറേ നാളായി ഇങ്ങോട്ടൊന്നു വരണമെന്നു വിചാരിക്കുന്നു. ഇവിടെ വീട്ടുകാരി മരിച്ചപ്പോൾ വന്നതാ. ഭാഗ്യവതിയായിരുന്നു അവര്."

"ഞാൻ ഭാഗ്യദോഷിയും. ഞാനെന്നുമോർക്കും, നിങ്ങളെയൊക്കെ. വെറുതെയിരിക്കുമ്പോൾ ഇങ്ങനെയോരോന്നോർത്താണു സമയം കഴിക്കുന്നത്."

"ഇവിടെയെന്താ സമയം കഴിക്കാൻ പ്രയാസം? കൊച്ചു പിള്ളേരുണ്ടല്ലോ. എനിക്കാണെങ്കിൽ വീട്ടിൽ കുഞ്ഞുങ്ങളാരുമില്ല. എല്ലാരും ഓരോ ദിക്കിലാ."

"പിള്ളേരുണ്ടെങ്കിലും അവരെന്റെയടുത്തേക്കെങ്ങും വരുകയില്ല. തരപ്പടിക്കാരോടു വല്ലതും പറഞ്ഞും ചിരിച്ചുമിരിക്കാനല്ലേ അവർക്കുത്സാഹം?"

"അവർക്കു മാത്രമല്ല, എല്ലാർക്കുമങ്ങനെയാ."

Specimen

കുറേ നാട്ടുവർത്തമാനങ്ങൾ പറഞ്ഞിട്ട് അവരെഴുന്നേറ്റു. “ഞാൻ പിന്നെ വരാം.”

കുഞ്ഞിക്കാവമ്മ പോയപ്പോൾ കുഞ്ചുനായർ പഴയകാലം സ്മരണയിൽ കണ്ടു.

ആറാട്ടെഴുന്നള്ളത്തു മനയ്ക്കലെ പടിപ്പുരയ്ക്കൽ വന്നു നിന്നപ്പോളാണ് കുഞ്ഞിക്കാവിനെ ആദ്യം കണ്ടതെന്നു തോന്നുന്നു. ബാലഗോപാലന്റെ പുറത്താണെഴുന്നള്ളിച്ചിരുന്നത്. തീവെട്ടികളുടെ പ്രകാശം കൊണ്ട് ആ പ്രദേശം മുഴുവൻ പൊൻനിറമായി. പടിപ്പുരവാതിൽക്കൽ നിൽക്കുകയായിരുന്നു കുഞ്ഞിക്കാവ്. നെറ്റിപ്പട്ടം കെട്ടിയ ഗംഗാധരനാനയുടെ മസ്തകം പോലെയുണ്ട്, കസവുകരയുള്ള മുലക്കച്ച കെട്ടിയ മാറിടം. തങ്കനിറമുള്ള മുഖത്തിനകമ്പടി സേവിക്കുന്ന തോട. തോടയും മുഖവുമായി മൽസരിച്ച് കൈയേറ്റമുണ്ടാവാതിരിക്കാൻ ഇടയ്ക്കു വളഞ്ഞു പുളഞ്ഞു കീഴോട്ടൊഴുകിക്കിടക്കുന്ന അളകങ്ങൾ. തോടകളെ തമ്മിൽ ബന്ധിച്ചുകൊണ്ട് പച്ചപ്പട്ടുറൗക്കയിൽ വിശ്രമിക്കുന്ന നാഗപ്പത്തിമാല. തീവെട്ടിയുടെ പ്രകാശത്തിൽ വെട്ടിത്തിളങ്ങുന്ന വെള്ളക്കല്ലു പതിച്ച മൂക്കുത്തി. കൗതുകത്തോടും അദ്ഭുതത്തോടും നോക്കി നിന്നുപോയി താൻ. എത്രനേരമങ്ങനെ നിന്നോ! വാദ്യമേളക്കാർ മുന്നോട്ടു നടന്നപ്പോൾ ആനയും നടക്കാൻ തുടങ്ങി. അപ്പോളാണു താൻ ധ്യാനത്തിൽ നിന്നുണർന്നത്. പിന്നെ പലപ്പോഴും അവരെ കണ്ടിട്ടുണ്ട്. അനർഹമായ കൊതിയോടെ നോക്കിയിട്ടുണ്ട്. അക്കാലത്തൊരിക്കലും അവരോ, അവരോടു താനോ സംസാരിച്ചിട്ടില്ല. വല്ലതും പറയാനും കേൾക്കാനും മോഹിച്ചിട്ടുണ്ട്. കുഞ്ഞിക്കാവമ്മയെവിടെ, ആനക്കാരൻ കുഞ്ചുനായരെവിടെ! ഇപ്പോൾ അവൾ തന്റെ വീട്ടിലേക്കു വന്നു; അടുത്തിരുന്നു സംസാരിച്ചു.

ഓർത്തപ്പോൾ ഇക്കിളിയായി.

ഒരുമാസം കഴിഞ്ഞു വീണ്ടും കുഞ്ഞിക്കാവമ്മ വന്നത് ഒരു മുണ്ടും നേര്യതും കൊണ്ടാണ്. അവരതു പഴയ ആനക്കാരനു കൊടുത്തു.

“അയ്യയ്യോ! എന്തോന്നാ ഇത്! ഞാൻ നേര്യതുമിട്ട് ഉൽസവം കാണാൻ പോകുന്നോ?”

“ഉൽസവത്തിനു പോകാനല്ല. വീട്ടിലിരിക്കുമ്പോളുടുക്കാം, തണുക്കുമ്പോൾ പുതയ്ക്കാം.”

“അതെയതെ, നിങ്ങടെ മുതലാണ് ഞാൻ പണ്ടും അനുഭവിച്ചിരുന്നത്.”

Specimen

അന്നും കുഞ്ചുനായർ തന്റെ അപദാനങ്ങൾ പറഞ്ഞു. കുഞ്ഞിക്കാവമ്മ എല്ലാം ശ്രദ്ധിച്ചു കേട്ടു. അവരുടെ മുഖം പ്രസന്നമായി. ഇടയ്ക്കിടയ്ക്ക് അവർ പറഞ്ഞു: "ഞാനോർക്കുന്നുണ്ട്."

അയാൾ പെട്ടകം തുറന്ന് കുഞ്ഞിക്കാവമ്മയുടെ അടുത്തേക്കു നീക്കിവച്ചു. ആ സ്ത്രീ കട്ടിലിന്റെ കീഴിൽനിന്ന് ഇടിക്കല്ലു വലിച്ചുവച്ച് വെറ്റിലപ്പാക്ക് ചതയ്ക്കാൻ തുടങ്ങി.

"ചതയ്ക്കണോ കുഞ്ഞിക്കാവമ്മയ്ക്ക്?"

"എനിയ്ക്കു ചതയ്ക്കണ്ട."

കുഞ്ചുനായരുടെ മുഖം വികസിച്ചു. ചതച്ച വെറ്റിലപ്പാക്ക് ആ സ്ത്രീ കുഞ്ചുനായരുടെ കൈയിലേക്കു വച്ചുകൊടുത്തു.

സ്ത്രീ ചോദിച്ചു: "വിശപ്പും രുചിയുമൊക്കെയുണ്ടല്ലോ, ഇല്ലേ?"

"ഈശ്വരനനുഗ്രഹിച്ചിട്ട് ഇപ്പോഴും സുഖമായി ഊണു കഴിക്കാം."

കുഞ്ചുനായർ തുടർന്നു: "ഈ വയസ്സുകാലത്ത് ബുദ്ധിമുട്ടി ഇവിടെവരെ നടന്നല്ലോ?"

"നടക്കാൻ ബുദ്ധിമുട്ടൊന്നുമില്ല. എനിക്കു സുഖക്കേടൊന്നുമില്ല. എന്നും കാലത്തെ അമ്പലക്കുളത്തിൽ പോയി കുളിക്കും. നാലഞ്ചു പ്രദക്ഷിണം വയ്ക്കും."

"കാലിനു സ്വാധീനമുണ്ടായിരുന്നെങ്കിൽ പത്തോ ഇരുപതോ നാഴിക നടക്കാൻ എനിക്കും പ്രയാസം കാണുകയില്ല."

കുഞ്ഞിക്കാവമ്മ പിന്നീടു വന്നതു കുഞ്ചുനായർക്ക് ഇലയടയും കൊണ്ടായിരുന്നു.

"വരുമ്പോഴൊക്കെ എന്തെങ്കിലും കൊണ്ടുവന്നാലെനിക്കൊരു ബുദ്ധിമുട്ടാകും."

"കൊണ്ടുവരുന്നോർക്കല്ലേ ബുദ്ധിമുട്ടു തോന്നേണ്ടത്?"

"അല്ലല്ല, മേടിക്കുന്നോർക്കും ബുദ്ധിമുട്ടു കാണും."

"പിള്ളേരാരെങ്കിലും അങ്ങോട്ടു വന്നാൽ കടുമാങ്ങാ കൊടുത്തയയ്ക്കാം."

"അതെയതെ, കുഞ്ഞിക്കാവമ്മയൊന്നും കൈയിൽ കൊണ്ടു വരരുത്. വല്ലതും വേണമെങ്കിൽ പിള്ളേരാരെങ്കിലും അങ്ങോട്ടു വരും. ഇതുതന്നെ പൊതിഞ്ഞുകെട്ടിക്കൊണ്ടു വന്നതു കണ്ടിട്ട് എനിക്കു വിഷമം തോന്നി, കേട്ടോ. ഞാനിപ്പോഴും അന്നത്തെപ്പോലെയൊക്കെയാ വിചാരിക്കുന്നത്."

Specimen

"അതെനിക്കറിയാം. അതുകൊണ്ടാണല്ലോ ഞാൻ വല്ലപ്പോഴും ഇങ്ങോട്ടു വരുന്നത്."

അൽപ്പനേരം ഇരുവരും മൗനമായിട്ടിരുന്നു.

"പെട്ടകത്തിലൊന്നുമില്ലേ?"

കുഞ്ചുനായർ വിരലിൽനിന്നു താക്കോലൂരിയപ്പോൾ കുഞ്ഞിക്കാവമ്മ താക്കോൽ വാങ്ങി പെട്ടകം തുറന്നു. കുഞ്ചുനായർക്കു മുറുക്കാൻ ചതച്ചുകൊടുത്തിട്ട് അവരും വെറ്റില മുറുക്കി.

പിന്നെയൊരുനാൾ – "കട്ടിലിന്റെയടിയിലിരിക്കുന്ന ഭരണി ഇങ്ങോട്ടൊന്നു മാറ്റിവയ്ക്കാമോ?"

കുഞ്ഞിക്കാവമ്മ ഭരണി മാറ്റിവച്ചു തുറന്നു നോക്കി.

"കുഴമ്പോ? കാലിൽ പുരട്ടാനാണോ? ഞാൻ പുരട്ടിത്തരാം."

"അയ്യോ! വേണ്ട!"

"അതിനെന്താ?" അവർ കുഴമ്പു കൈയിലൊഴിച്ചു.

കുഞ്ചുനായർക്കു വിമ്മിട്ടം തോന്നി; പിറകെ സന്തോഷവും.

"ഇതറിഞ്ഞെങ്കിൽ ഭരണി മാറ്റിവയ്ക്കാൻ ഞാൻ പറയുകയില്ലായിരുന്നു."

"നോക്കിക്കോളൂ, ഞാനിതു പുരട്ടിയൊന്നു തടവിയാൽ പതിനഞ്ചു ദിവസത്തേക്കു പിന്നെ വേദനയുണ്ടാവുകയില്ല."

"അതുകഴിയുമ്പോൾ കുഞ്ഞിക്കാവമ്മ വരുമായിരിക്കും, അല്ലേ?" എന്നു ചോദിച്ചിട്ട് അയാൾ പൊട്ടിച്ചിരിച്ചു.

"ചേട്ടനെക്കാൾ ഏഴെട്ടു വയസ്സിനിളപ്പമുണ്ടെനിക്ക്. എന്നെ പേരു വിളിച്ചാലും ആക്ഷേപമൊന്നുമില്ല."

"അയ്യോ, ഞാൻ പേരു വിളിക്കുകയില്ല."

"ചേട്ടന്റെ ഇഷ്ടം പോലെ വിളിച്ചോളൂ."

കുഞ്ഞിക്കാവമ്മ പോയപ്പോൾ കുഞ്ചുനായർ വിചാരിച്ചു. അറുപത്തഞ്ചായിക്കാണും വയസ്സ്. എന്നിട്ടും കൊഴുത്തുരുണ്ടിരിക്കുന്നു. ഇടയ്ക്കിടയ്ക്കോരോ മുടി വെളുത്തിട്ടുണ്ടെന്നേയുള്ളൂ. മുഖത്തിന്റെ മിനുക്കം പോയി. സ്വൽപ്പംകൂടി വലുതായി മുഖം. അന്നത്തെ നിറപ്പകിട്ടില്ലിപ്പോൾ. നടക്കുന്നതു കാണാൻ ചന്തമുണ്ട്. സ്വഭാവമിത്ര നല്ലതാണെന്നു ഞാനറിഞ്ഞിരുന്നില്ല.

പലപ്പോഴും കുഞ്ചുനായർക്കു കൊടുക്കാനെന്തെങ്കിലും അവർ കൊണ്ടുവരും. ശർക്കരയോ കല്ക്കണ്ടമോ മുന്തിരിങ്ങയോ ഉണ്ണി

Specimen

യപ്പമോ എന്തെങ്കിലും. ചിലപ്പോൾ വാസനപ്പുകയില. അല്ലെങ്കിൽ രണ്ടോ മൂന്നോ രൂപാ. മുറുക്കാൻ ചതയ്ക്കലും കുഴമ്പു പുരട്ടിത്തട വലും സാധാരണയായി. കുഞ്ഞിക്കാവമ്മ മാസത്തിൽ രണ്ടും മൂന്നും തവണ അയാളെ സന്ദർശിച്ചുപോന്നു. അവർ വരാൻ കാത്തിരിക്കും കുഞ്ചുനായർ. ക്രമേണ കുഞ്ഞിക്കാവമ്മ കുഞ്ചുനായരുടെ ഒപ്പം കട്ടിലിലിരിക്കാൻ തുടങ്ങി. ചിലപ്പോളവർ പൊട്ടിച്ചിരിക്കും. ചിലദിവസം ആ സ്ത്രീ ഏറെ നേരം അയാളുടെയടുത്തിരുന്നെന്നു വരും.

"പഴയ ആളുകളോരോരുത്തരായി യാത്ര പറഞ്ഞു. നമ്മളു നാലഞ്ചു പേരേ ബാക്കിയുള്ളൂ."

"എന്റമ്മോ! പഴയ ആളുകളോ! കുഞ്ഞിക്കാവമ്മ പഴയ ആളാണോ? സമ്മന്തം കഴിഞ്ഞയിടയ്ക്ക് ആറാട്ടുകാണാൻ മനയ്ക്കലെ പടിപ്പുരയിൽ നിന്നത് ഇന്നലത്തെപ്പോലെ ഞാനോർക്കുന്നു. മുലക്കച്ചയും തോടയുമൊന്നുമില്ലെങ്കിലും അന്നത്തെപ്പോലെയിരിക്കുന്നു ഇപ്പോഴും."

കുഞ്ഞിക്കാവമ്മ ചിരിച്ചു: "ഇതൊക്കെ നോക്കി വെച്ചിരുന്നോ?"

"ആരായാലും നോക്കിപ്പോകുമായിരുന്നു."

"ചേട്ടനും അന്നത്തെപ്പോലിരിക്കുന്നു. മുടി വെളുത്തെന്നേയുള്ളൂ, അതു ഭംഗിയാ."

കാലം മുന്നോട്ടു പോയപ്പോൾ തമ്മിൽ പ്രത്യേക ബന്ധമുണ്ടെന്നിരുവർക്കും തോന്നി. കുഞ്ഞിക്കാവിനെ സന്തോഷിപ്പിക്കണമെന്നയാൾ ആഗ്രഹിച്ചു. കുഞ്ചുനായർക്കൊരു ബുദ്ധിമുട്ടും വരാതെ നോക്കണമെന്നൊരു തോന്നൽ കുഞ്ഞിക്കാവിനുമുണ്ടായി.

അയാളുടെ വീട്ടിലുള്ളവർ പറഞ്ഞു, മനയ്ക്കലുള്ളവർ ഒന്നുമന്വേഷിച്ചില്ലെങ്കിലും അമ്മാവനെ സ്വന്തം അമ്മാവനെപ്പോലെയാ കുഞ്ഞിക്കാവമ്മ കരുതുന്നതെന്ന്.

ഒരുദിവസം കുഞ്ചുനായർ കുഞ്ഞിക്കാവിന്റെ വലത്തുകൈ പിടിച്ചു കൊണ്ടു പറഞ്ഞു: "എന്നോടിത്രയും സ്നേഹം കാണിച്ചില്ലേ? ഞാനൊരു കാര്യം ചെയ്യാൻ പോകുകാ, തടസ്സം പറയരുത്."

"അതെന്താ തടസ്സം പറയുമെന്നു സംശയം?"

കുഞ്ചുനായർ തന്റെ മോതിരമൂരി ആ വിധവയുടെ അണിവിരലിൽ അണിയിച്ചു.

അയാളുടെ പരുക്കൻ കൈപിടിച്ചു കുഞ്ഞിക്കാവമ്മ തന്റെ മൃദുവായ മുഖത്തമർത്തി. മോതിരത്തിൽ നോക്കിക്കൊണ്ടവർ പറഞ്ഞു: "എനിക്കു പാകമാ."

Specimen

കുഞ്ചുനായർ ചിരിച്ചു.

“ചേട്ടനു നടക്കാമെങ്കിൽ വീട്ടിലൊന്നു വരൂ.”

“അയ്യോ, നടക്കാൻ മേല. വല്ലതരത്തിലും അങ്ങോട്ടു വരാമെന്നു വയ്ക്കുക. തിരിച്ചു പോരാൻ വിഷമിക്കും.”

“തിരിച്ചു പോരാൻ വിഷമം തോന്നിയാൽ അഞ്ചാറുദിവസം അവിടെ താമസിക്കണം.”

“വരാം, പിന്നെ വരാം. അടുത്ത വ്യാഴാഴ്ച എന്റെ പുറന്നാളാ. അതു കഴിഞ്ഞു വരാം. പുറന്നാളിനു കുഞ്ഞിക്കാവും വരണം, കേട്ടോ.”

കുഞ്ചുനായരുടെ എഴുപത്തിനാലാം പിറന്നാളിനു കുഞ്ഞിക്കാവു ചെന്നു.

അദ്ദേഹം മരിച്ചതിന്റെ ദുഃഖമൊന്നു തണുത്തപ്പോൾ വീട്ടിലുള്ളവർ മോതിരമന്വേഷിച്ചു. ആരെടുത്തു? എവിടെ വച്ചു? താക്കോൽ കൈയിൽ നിന്നൂരിയവർ മോതിരവും ഊരിക്കാണുമല്ലോ. വല്ലവരും തട്ടിക്കൊണ്ടു പോയോ? പെട്ടകത്തിലും കണ്ടില്ല. ഈയിടെ അതു കൈയിൽ കാണാറില്ല. വല്ലെടത്തും ഊരിവച്ചിട്ടു കാക്കയോ എലിയോ കൊണ്ടുപോയതാണോ? ആരും കട്ടെടുക്കാനിടയില്ല. അമ്മാവനു ബോധമില്ലാതെ കിടന്നില്ലല്ലോ. ഈ ദിവസങ്ങളിൽ ഇവിടെ വിശേഷിച്ചാരും വന്നില്ല. കുഞ്ഞിക്കാവു ചേച്ചിയേ വല്ലപ്പോഴും വരാറുള്ളൂ. മോതിരത്തോടു ചേർത്ത് അവരുടെ പേരു പറഞ്ഞാൽ മഹാപാപമുണ്ട്. പൊന്നണിഞ്ഞു മതിയും കൊതിയും തീർന്നവരാണ് അവർ. അവരുടെ പെട്ടിയിലിപ്പോഴും കാണും, നൂറു പവന്റെ ഉരുപ്പടി. മുറ്റത്തോ പറമ്പിലോ എങ്ങാനും നോക്കാം. കണ്ടില്ലെങ്കിൽ മിണ്ടേണ്ട. ഇങ്ങനെയൊക്കെ അവിടെ പറച്ചിലുണ്ടായി.

Specimen

പക്ഷിയുടെ മണം

മാധവിക്കുട്ടി

കൽക്കത്തയിൽ വന്നിട്ട് ഒരാഴ്ച കഴിഞ്ഞപ്പോഴാണ് അവൾ ആ പരസ്യം, രാവിലത്തെ വർത്തമാന കടലാസിൽ കണ്ടത്: "കാഴ്ച യിൽ യോഗ്യതയും ബുദ്ധിസാമർഥ്യവുമുള്ള ഒരു ചെറുപ്പക്കാരിയെ ഞങ്ങളുടെ മൊത്തക്കച്ചവടത്തിന്റെ ഇൻചാർജായി ജോലി ചെയ്യാൻ ആവശ്യമുണ്ട്. തുണികളുടെ നിറങ്ങളെപ്പറ്റിയും പുതിയ ഡിസൈനുകളെപ്പറ്റിയും ഏകദേശവിവരമുണ്ടായിരിക്കണം. അവനവന്റെ കൈയക്ഷരത്തിൽ എഴുതിയ ഹർജിയുമായി നേരിട്ട് ഞങ്ങളുടെ ഓഫീസിലേക്ക് വരിക."

ജനത്തിരക്കുള്ള ഒരു തെരുവിലായിരുന്നു ആ ഓഫീസിന്റെ കെട്ടിടം. അവൾ ഇളംമഞ്ഞ നിറത്തിലുള്ള ഒരു പട്ടുസാരിയും തന്റെ വെളുത്ത കൈസ്സഞ്ചിയും മറ്റുമായി ആ കെട്ടിടത്തിലെത്തിയപ്പോൾ നേരം പതിനൊന്ന് മണിയായിരുന്നു. അത് ഏഴു നിലകളും ഇരുന്നൂറിലധികം മുറികളും വളരെയധികം വരാന്തകളുമുള്ള ഒരു കൂറ്റൻ കെട്ടിടമായിരുന്നു. നാലു ലിഫ്റ്റുകളും. ഓരോ ലിഫ്റ്റിന്റെ മുമ്പിൽ ഓരോ ജനക്കൂട്ടമുണ്ടായിരുന്നു. തടിച്ച കച്ചവടക്കാരും മറ്റും മറ്റും. ഒരൊറ്റ സ്ത്രീയേയും അവൾ അവിടെയെങ്ങും കണ്ടില്ല. ധൈര്യം അപ്പോഴേക്കും വളരെ ക്ഷയിച്ചുകഴിഞ്ഞിരുന്നു. ഭർത്താവിന്റെ അഭിപ്രായം വകവയ്ക്കാതെ ഈ ഉദ്യോഗത്തിനു വരേണ്ടിയിരുന്നില്ലയെന്നും അവൾക്കു തോന്നി. അവൾ അടുത്തു കണ്ട ഒരു ശിപായിയോടു ചോദിച്ചു:

"....ടെക്സ്റ്റൈൽ ഇൻഡസ്ട്രീസ് ഏതു നിലയിലാണ്?"

"ഒന്നാം നിലയിൽ ആണെന്നു തോന്നുന്നു" – അയാൾ പറഞ്ഞു.

എല്ലാ കണ്ണുകളും തന്റെ മുഖത്തു പതിക്കുന്നു എന്ന് അവൾക്കു തോന്നി. ഛേയ്, വരേണ്ടിയിരുന്നില്ല. വിയർപ്പിൽ മുങ്ങിക്കൊണ്ടു നിൽക്കുന്ന ഈ ആണുങ്ങൾക്കിടയിൽ താനെന്തിനു വന്നെത്തി? ആയിരമുറുപ്പിക കിട്ടുമെങ്കിൽ തന്നെയും തനിക്ക് ഈ കെട്ടിടത്തി

ലേക്ക് ദിവസേന ജോലി ചെയ്യാൻ വരാൻ വയ്യ.......പക്ഷേ, പെട്ടെന്നു മടങ്ങിപ്പോവാൻ അവൾക്കു കഴിഞ്ഞില്ല.

അവളുടെ ഊഴമായി. ലിഫ്റ്റിൽ കയറി, അടുത്തു നിൽക്കുന്നവരുടെ ദേഹങ്ങളിൽ തൊടാതിരിക്കുവാൻ ക്ലേശിച്ചുകൊണ്ട് ഒരു മൂലയിൽ ഒതുങ്ങി നിന്നു.

ഒന്നാം നിലയിൽ ഇറങ്ങിയപ്പോൾ അവൾ ചുറ്റും കണ്ണോടിച്ചു. നാലുഭാഗത്തേക്കായി നീണ്ടുകിടക്കുന്ന വരാന്തയിൽനിന്ന് ഓരോ മുറികളിലേക്കായി വലിയ വാതിലുകളുണ്ടായിരുന്നു. വാതിലിന്റെ പുറത്ത് ഓരോ ബോർഡും.

'ഇറക്കുമതിയും കയറ്റുമതിയും.'

'വൈൻ കച്ചവടം' - അങ്ങനെ പല ബോർഡുകളും. പക്ഷേ, എത്ര നടന്നിട്ടും, എത്ര വാതിലുകൾ തന്നെ കടന്നിട്ടും താൻ അന്വേഷിച്ചിരുന്ന ബോർഡ് അവൾ കണ്ടെത്തിയില്ല. അപ്പോഴേക്കും അവളുടെ കൈത്തലങ്ങൾ വിയർത്തിരുന്നു. ഒരു മുറിയിൽനിന്ന് പെട്ടെന്ന് പുറത്തുകടന്ന ഒരാളോട് അവൾ ചോദിച്ചു:

"...ടെക്സ്റ്റൈൽ കമ്പനി എവിടെയാണ്?"

അയാൾ അവളെ തന്റെ ഇടുങ്ങിയ ചുവന്ന കണ്ണുകൾകൊണ്ട് ആപാദചൂഡം പരിശോധിച്ചു. എന്നിട്ടു പറഞ്ഞു: "എനിക്ക് അറിയില്ല. പക്ഷേ, എന്റെ കൂടെ വന്നാൽ ഞാൻ ശിപായിയോട് അന്വേഷിച്ചു സ്ഥലം മനസ്സിലാക്കിത്തരാം."

അയാൾ ഉയരം കുറഞ്ഞ ഒരു മനുഷ്യനായിരുന്നു; ഒരു മധ്യവയസ്കൻ. അയാളുടെ കൈനഖങ്ങളിൽ ചെളിയുണ്ടായിരുന്നു. അതുകണ്ടിട്ടോ എന്തോ, അവൾക്ക് അയാളുടെ കൂടെപ്പോവാൻ തോന്നിയില്ല. അവൾ പറഞ്ഞു:

"നന്ദി, ഞാൻ ഇവിടെ അന്വേഷിച്ചു മനസ്സിലാക്കിക്കൊള്ളാം."

അവൾ ധൃതിയിൽ നടന്ന് ഒരു മൂല തിരിഞ്ഞു മറ്റൊരു വരാന്തയിലെത്തി. അവിടെയും അടച്ചിട്ട വലിയ വാതിലുകൾ അവൾ കണ്ടു. Dying എന്ന് അവിടെ എഴുതിത്തൂക്കിയിരുന്നു. സ്പെല്ലിങ്ങിന്റെ തെറ്റു കണ്ട് അവൾക്കു ചിരി വന്നു. 'തുണിക്കു ചായം കൊടുക്കുന്നതിനുപകരം ഇവിടെ മരണമാണോ നടക്കുന്നത്?' ഏതായാലും അവിടെ ചോദിച്ചു നോക്കാമെന്ന് ഉദ്ദേശിച്ച് അവൾ വാതിൽ തള്ളിത്തുറന്നു. അകത്ത് ഒഴിഞ്ഞുകിടക്കുന്ന ഒരു വലിയ തളമാണ് അവൾ കണ്ടത്. രണ്ടോ മൂന്നോ കസാലകളും ഒരു ചില്ലിട്ട മേശയും, അത്രതന്നെ. ഒരാളുമില്ല അവിടെയെങ്ങും. അവൾ വിളിച്ചു ചോദിച്ചു:

Specimen

"ഇവിടെ ആരുമില്ലേ?"

അകത്തെ മുറികളിലേക്കുള്ള വാതിലുകളുടെ തിരശ്ശീലകൾ മെല്ലെയൊന്ന് ആടി. അത്രതന്നെ. അവൾ ധൈര്യമവലംബിച്ച്, മുറിക്കു നടുവിലുള്ള കസാലയിൽപ്പോയി ഇരുന്നു. അൽപ്പം വിശ്രമിക്കാതെ ഇനി ഒരൊറ്റയടി നടക്കുവാൻ കഴിയില്ലെന്ന് അവൾക്കു തോന്നി. മുകളിൽ പങ്ക തിരിഞ്ഞുകൊണ്ടിരുന്നു. ഇതെന്തൊരു ഓഫീസാണ്? അവൾ അദ്ഭുതപ്പെട്ടു. വാതിലും തുറന്നു വച്ച്, പങ്കയും ചലിപ്പിച്ച്, ഇവിടെയുള്ളവരെല്ലാവരും എങ്ങോട്ടു പോയി?

തുണിക്കു നിറം കൊടുക്കുന്നവരായതുകൊണ്ട് ഇവർക്ക് ഞാൻ അന്വേഷിക്കുന്ന ഓഫീസ് എവിടെയാണെന്ന് അറിയാതിരിക്കയില്ല. അവൾ കൈസ്സഞ്ചി തുറന്ന്, കണ്ണാടിയെടുത്ത് മുഖം പരിശോധിച്ചു. കാണാൻ യോഗ്യതയുണ്ടെന്നുതന്നെ തീർച്ചയാക്കി. എണ്ണൂറുറുപ്പിക ആവശ്യപ്പെട്ടാലോ? തന്നെപ്പോലെയുള്ള ഒരു ഉദ്യോഗസ്ഥയെ, അവർക്കു കിട്ടുന്നതു ഭാഗ്യമായിരിക്കും. പഠിപ്പ് ഉണ്ട്, പുറം രാജ്യങ്ങളിൽ സഞ്ചരിച്ച് ലോകപരിചയം നേടിയിട്ടുണ്ട്.....

അവൾ ഒരു കുപ്പിയുടെ കോർക്ക് വലിച്ചു തുറക്കുന്ന ശബ്ദം കേട്ടാണ് ഞെട്ടി ഉണർന്നത്. ഛേ, താനെന്തൊരു വിഡ്ഢിയാണ്, ഒട്ടും പരിചയമില്ലാത്ത ഒരു സ്ഥലത്തിരുന്ന് ഉറങ്ങുകയോ? അവൾ കണ്ണുകൾ തിരുമ്മി, ചുറ്റും നോക്കി. അവളുടെ എതിർവശത്ത് ഒരു കസാലമേൽ ഇരുന്നുകൊണ്ട് ഒരു ചെറുപ്പക്കാരൻ സോഡയിൽ വിസ്കി ഒഴിക്കുകയായിരുന്നു. അയാളുടെ ബുഷ്ഷർട്ട് വെണ്ണ നിറത്തിലുള്ള ടെറിലിൻകൊണ്ട് ഉണ്ടാക്കിയതായിരുന്നു. അയാളുടെ കൈവിരലുകളുടെ മുകൾഭാഗത്തു കനത്ത രോമങ്ങൾ വളർന്നു നിന്നിരുന്നു. ശക്തങ്ങളായ കൈവിരലുകൾ കണ്ട് അവൾ പെട്ടെന്നു പരിഭ്രമിച്ചു. താനെന്തിനു വന്നു, ഈ ചെകുത്താന്റെ വീട്ടിൽ!

അയാൾ തലയുയർത്തി അവളെ നോക്കി. അയാളുടെ മുഖം ഒരു കുതിരയുടേതു പോലെ നീണ്ടതായിരുന്നു. അയാൾ ചോദിച്ചു: "ഉറക്കം സുഖമായോ?"

എന്നിട്ട് അവളുടെ മറുപടി കേൾക്കുവാൻ ശ്രദ്ധിക്കാതെ ഗ്ലാസ് ഉയർത്തി, അതിലെ പാനീയം മുഴുവനും കുടിച്ചു തീർത്തു.

"ദാഹിക്കുന്നുണ്ടോ?" അയാൾ ചോദിച്ചു. അവൾ തലയാട്ടി.

"....ടെക്സ്റ്റൈൽ കമ്പനി എവിടെയാണെന്ന് അറിയുമോ? നിങ്ങൾക്ക് അറിയുമായിരിക്കുമെന്ന് എനിക്കു തോന്നി. നിങ്ങൾ തുണികൾക്കു നിറം കൊടുക്കുന്നവരാണല്ലോ" – അവൾ പറഞ്ഞു. എന്നിട്ട് ഒരു മര്യാദച്ചിരി ചിരിച്ചു. അയാൾ ചിരിച്ചില്ല. അയാൾ

Specimen

വീണ്ടും വിസ്കി ഗ്ലാസിൽ ഒഴിച്ചു. സോഡ കലർത്തി. എത്രയോ സമയം കിടക്കുന്നു, വർത്തമാനങ്ങൾ പറയുവാനും മറ്റും എന്ന നാട്യമായിരുന്നു അയാളുടേത്.

അവൾ ചോദിച്ചു: "നിങ്ങൾ അറിയില്ലേ?" അവൾ അക്ഷമയായി ക്കഴിഞ്ഞിരുന്നു. എങ്ങനെയെങ്കിലും അവിടെ നിന്ന് പുറത്തുകടന്ന്, വീട്ടിലേക്കു മടങ്ങിയാൽ മതിയെന്നുകൂടി അവൾക്കു തോന്നി.

അയാൾ പെട്ടെന്നു ചിരിച്ചു. വളരെ മെലിഞ്ഞ ചുണ്ടുകളായി രുന്നു അയാളുടെ ചുണ്ടുകൾ. അവ ചിരിയിൽ വൈരൂപ്യം കലർ ത്തി.

"എന്താണ് തിരക്ക്?" അയാൾ ചോദിച്ചു – "നേരം പതിനൊന്നേ മുക്കാലേ ആയിട്ടുള്ളൂ."

അവൾ വാതിലിലേക്കു നടന്നു.

"നിങ്ങൾക്കറിയുമെന്ന് ഞാൻ ആശിച്ചു" – അവൾ പറഞ്ഞു:

"നിങ്ങളും തുണിക്കച്ചവടമായിട്ട് ബന്ധമുള്ള ഒരാളാണല്ലോ."

"എന്തു ബന്ധം? ഞങ്ങൾ തുണിയിൽ ചായം ചേർക്കുന്നവരല്ല. ബോർഡ് വായിച്ചില്ലേ? Dying എന്ന്."

"അപ്പോൾ...?"

"ആ അർഥം തന്നെ. മരിക്കുക എന്നു കേട്ടിട്ടില്ലേ? സുഖമായി മരിക്കുവാൻ ഏർപ്പെടുത്തിക്കൊടുക്കും ഞങ്ങൾ."

അയാൾ കസാലയിൽ ചാരിക്കിടന്ന് കണ്ണുകളിറുക്കി, അവളെ നോക്കി ചിരിച്ചു. പെട്ടെന്ന് ആ വെളുത്ത പുഞ്ചിരി തന്റെ കണ്ണുകളി ലാകെ വ്യാപിച്ചപോലെ അവൾക്കു തോന്നി. അവളുടെ കാലുകൾ വിറച്ചു.

അവൾ വാതിൽക്കലേക്ക് ഓടി. പക്ഷേ, വാതിൽ തുറക്കുവാൻ അവളുടെ വിയർത്ത കൈകൾക്കു കഴിഞ്ഞില്ല. അപ്പോഴേക്കും അവളുടെ കണ്ണുകൾ നിറഞ്ഞുകഴിഞ്ഞിരുന്നു.

"ദയവുചെയ്ത് ഇതൊന്ന് തുറന്നുതരൂ" – അവൾ പറഞ്ഞു: "എനിക്ക് വീട്ടിലേക്ക് പോവണം. എന്റെ കുട്ടികൾ കാത്തിരിക്കു ന്നുണ്ടാവും." അയാൾ തന്റെ വാക്കുകൾ കേട്ട്, ക്രൂരചിന്തകൾ ഉപേക്ഷിച്ച്, തന്നെ സഹായിക്കുവാൻ വരുമെന്ന് അവൾ ആശിച്ചു.

"ദയവുചെയ്ത് തുറക്കൂ" – അവൾ വീണ്ടും യാചിച്ചു. അയാൾ വീണ്ടും വീണ്ടും വിസ്കി കുടിച്ചു. വീണ്ടും വീണ്ടും അവളെ നോക്കി ചിരിച്ചു.

Specimen

അവൾ വാതിൽക്കൽ മുട്ടിത്തുടങ്ങി - "അയ്യോ, എന്നെ ചതിക്കുകയാണോ?" അവൾ ഉറക്കെ വിളിച്ചു ചോദിച്ചു: "ഞാനെന്തു കുറ്റമാണ് ചെയ്തിട്ടുള്ളത്?"

അവളുടെ തേങ്ങൽ കുറച്ചുനിമിഷങ്ങൾക്കു ശേഷം അവസാനിച്ചു. അവൾ ക്ഷീണിച്ചു തളർന്ന്, വാതിലിന്റെയടുത്ത് വെറും നിലത്ത് വീണു.

അയാൾ യാതൊരു കാഠിന്യവുമില്ലാത്ത ഒരു മൃദുസ്വരത്തിൽ എന്തൊക്കെയോ പറഞ്ഞുകൊണ്ടിരുന്നു. അവൾ ചില വാക്കുകൾ മാത്രം കേട്ടു.

"......... പണ്ട് എന്റെ കിടപ്പുമുറിയിൽ, തണുപ്പുകാലത്ത് ഒരു പക്ഷി വന്നുപെട്ടു. മഞ്ഞകലർന്ന തവിട്ടുനിറം. നിന്റെ സാരിയുടെ നിറം. അത് ജനവാതിലിന്റെ ചില്ലിന്മേൽ കൊക്കുകൊണ്ട് തട്ടിനോക്കി, ചില്ല് പൊട്ടിക്കുവാൻ. ചിറകുകൾ കൊണ്ടും തട്ടി. അത് എത്ര ക്ലേശിച്ചു! എന്നിട്ട് എന്തുണ്ടായി? അത് ക്ഷീണിച്ച് നിലത്തുവീണു. ഞാനതിനെ എന്റെ ഷൂസിട്ട കാലുകൊണ്ട് ചവിട്ടിയരച്ചുകളഞ്ഞു."

പിന്നീട് കുറേ നിമിഷങ്ങൾ നീണ്ടുനിന്ന മൗനത്തിനു ശേഷം അയാൾ ചോദിച്ചു: "നിനക്കറിയാമോ, മരണത്തിന്റെ മണം എന്താണെന്ന്?"

അവൾ കണ്ണുകൾ ഉയർത്തി അയാളെ നോക്കി. പക്ഷേ, ഒന്നും പറയുവാൻ നാവ് ഉയർന്നില്ല. പറയുവാൻ മറുപടി ഇല്ലാഞ്ഞിട്ടല്ല. മരണത്തിന്റെ മണം, അല്ല, മരണത്തിന്റെ വിവിധ മണങ്ങൾ തന്നെപ്പോലെ ആർക്കാണ് അറിയുക? പഴുത്ത വ്രണങ്ങളുടെ മണം, പഴത്തോട്ടങ്ങളുടെ മധുരമായ മണം, ചന്ദനത്തിരികളുടെ മണം.... ഇരുട്ടുപിടിച്ച ഒരു ചെറിയ മുറിയിൽ, വെറും നിലത്തിട്ട കിടക്കയിൽ കിടന്നുകൊണ്ട് അവളുടെ അമ്മ യാതൊരു അന്തസ്സും കലരാത്ത സ്വരത്തിൽ പറഞ്ഞുകൊണ്ടിരുന്നു.... "എനിക്കു വയ്യ മോളേ... വേദനയൊന്നൂല്യാ... ന്നാലും വയ്യ...."

അമ്മയുടെ കാലിന്മേലുണ്ടായിരുന്ന വ്രണങ്ങളിൽ വെളുത്തു തടിച്ച പുഴുക്കൾ ഇളകിക്കൊണ്ടിരുന്നു. എന്നിട്ടും അമ്മ പറഞ്ഞു: "വേദനയില്യ...."

പിന്നീട് അച്ഛൻ. പ്രമേഹരോഗിയായ അച്ഛനു പെട്ടെന്നു തളർച്ച വന്നപ്പോൾ, ആ മുറിയിൽ പഴത്തോട്ടങ്ങളിൽനിന്നു വരുന്ന ഒരു കാറ്റു വന്നെത്തിയെന്ന് അവൾക്കു തോന്നി. അങ്ങനെ മധുരമായിരുന്ന ആ മുറിയിൽ പരന്ന മണം. അതും മരണമായിരുന്നു....

Specimen

അതൊക്കെ പറയണമെന്ന് അവൾക്കു തോന്നി. പക്ഷേ, നാവിന്റെ ശക്തി ക്ഷയിച്ചു കഴിഞ്ഞിരുന്നു.

മുറിയുടെ നടുവിൽ ഇരിക്കുന്ന ചെറുപ്പക്കാരൻ അപ്പോഴും ഓരോന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ടിരുന്നു:

"....നിനക്ക് അറിയില്ല. ഉവ്വോ? എന്നാൽ പറഞ്ഞുതരാം, പക്ഷിത്തൂവലുകളുടെ മണമാണ് മരണത്തിന്.... നിനക്കത് അറിയാറാവും, അടുത്തു തന്നെ. ഇപ്പോൾത്തന്നെ വേണമോ? ഏതാണു നിനക്ക് ഏറ്റവും പ്രിയപ്പെട്ട നേരം? നേരെ മുകളിൽ നിന്നു നോക്കുന്ന സൂര്യന്റെ മുമ്പിൽ ലജ്ജയില്ലാതെ ഈ ലോകം നഗ്നമായി കിടക്കുന്ന സമയമോ? അതോ, സന്ധ്യയോ?.... നീ എന്തുപോലെയുള്ള സ്ത്രീയാണ്? ധൈര്യമുള്ളവളോ ധൈര്യമില്ലാത്തവളോ...."

അയാൾ കസാലയിൽനിന്ന് എഴുന്നേറ്റ് അവളുടെ അടുത്തേക്കു വന്നു. അയാൾക്ക് നല്ല ഉയരമുണ്ടായിരുന്നു. അവൾ പറഞ്ഞു:

"എന്നെ പോവാൻ സമ്മതിക്കണം. ഞാനിങ്ങോട്ടു വരാൻ ഒരിക്കലും ഉദ്ദേശിച്ചിട്ടില്ല."

"നീ നുണ പറയുകയാണ്. നീ എത്ര തവണ ഉദ്ദേശിച്ചിരിക്കുന്നു. ഇവിടെ വന്നെത്തുവാൻ! എത്രയോ സുഖകരമായ ഒരവസാനത്തിനു നീ എത്രതവണ ആശിച്ചിരിക്കുന്നു. മൃദുലങ്ങളായ തിരമാലകൾ നിറഞ്ഞ, ദീർഘമായി നിശ്വസിക്കുന്ന കടലിൽ ചെന്നു വീഴുവാൻ, ആലസ്യത്തോടെ ചെന്നു ലയിക്കുവാൻ മോഹിക്കുന്ന നദി പോലെയല്ലേ നീ? പറയൂ, ഓമനേ.... നീ മോഹിക്കുന്നില്ലേ, ആ അവസാനിക്കാത്ത ലാളന അനുഭവിക്കുവാൻ?"

"നിങ്ങൾ ആരാണ്?"

അവൾ എഴുന്നേറ്റിരുന്നു. അയാളുടെ കൈവിരലുകൾക്കു ബീഭത്സമായ ഒരാകർഷണമുണ്ടെന്ന് അവൾക്കു തോന്നി.

"എന്നെ കണ്ടിട്ടില്ലേ?"

"ഇല്ല."

"ഞാൻ നിന്റെയടുത്ത് പലപ്പോഴും വന്നിട്ടുണ്ട്. ഒരിക്കൽ നീ വെറും പതിനൊന്നു വയസ്സായ ഒരു കുട്ടിയായിരുന്നു. മഞ്ഞക്കാമല പിടിച്ച്, കിടക്കയിൽനിന്നു തലയുയർത്താൻ വയ്യാതെ കിടന്നിരുന്ന കാലം. അന്നു നിന്റെ അമ്മ ജനൽവാതിലുകൾ തുറന്നപ്പോൾ നീ പറഞ്ഞു: അമ്മേ ഞാൻ മഞ്ഞപ്പൂക്കൾ കാണുന്നു. മഞ്ഞ അലരിപ്പൂക്കൾ കാണുന്നു. എല്ലായിടത്തും മഞ്ഞപ്പൂ തന്നെ.. അത് ഓർമ്മിക്കുന്നുണ്ടോ?"

Specimen

അവൾ തലകുലുക്കി.

"നിന്റെ കണ്ണുകൾക്കുമാത്രം കാണാൻ കഴിഞ്ഞ ആ മഞ്ഞപ്പൂക്കളുടെയിടയിൽ ഞാൻ നിന്നിരുന്നു. നിന്റെ കൈപിടിച്ചു നിന്നെ എത്തേണ്ടവിടത്തേക്ക് എത്തിക്കുവാൻ... പക്ഷേ, അന്നു നീ വന്നില്ല. നിനക്ക് എന്റെ സ്നേഹത്തെപ്പറ്റി അറിഞ്ഞിരുന്നില്ല. ഞാനാണു നിന്റെയും എല്ലാവരുടെയും മാർഗദർശി എന്നു നീ അറിഞ്ഞിരുന്നില്ല....."

"സ്നേഹമോ, ഇതു സ്നേഹമാണോ?" അവൾ ചോദിച്ചു.

"അതെ, സ്നേഹത്തിന്റെ പരിപൂർണത കാണിച്ചുതരുവാൻ എനിക്കു മാത്രമേ കഴിയുകയുള്ളൂ. എനിക്കു നീ ഓരോന്നോരോന്നായി കാഴ്ചവെക്കും... ചുവന്ന ചുണ്ടുകൾ, ചാഞ്ചാടുന്ന കണ്ണുകൾ, അവയവഭംഗിയുള്ള ദേഹം.... എല്ലാം..... ഓരോ രോമകൂപങ്ങൾ കൂടി നീ കാഴ്ചവെക്കും. ഒന്നും നിന്റേതല്ലാതാവും. എന്നിട്ട് ഈ ബലിക്കു പ്രതിഫലമായി ഞാൻ നിനക്കു സ്വാതന്ത്ര്യം തരും. നീ ഒന്നുമല്ലാതെയാവും. പക്ഷേ, എല്ലാമായിത്തീരും. കടലിന്റെ ഇരമ്പലിലും നീ ഉണ്ടാവും. മഴക്കാലത്തു കൂമ്പുകൾ പൊട്ടി മുളയ്ക്കുന്ന പഴയ മരങ്ങളിലും നീ ചലിക്കുന്നുണ്ടാവും; പ്രസവവേദനയനുഭവിക്കുന്ന വിത്തുകൾ മണ്ണിന്റെയടിയിൽ കിടന്നു തേങ്ങുമ്പോൾ, നിന്റെ കരച്ചിലും ആ തേങ്ങലോടൊപ്പം ഉയരും. നീ കാറ്റാവും, നീ മഴത്തുള്ളികളാവും, നീ മണ്ണിന്റെ തരികളാവും... നീയായിത്തീരും ഈ ലോകത്തിന്റെ സൗന്ദര്യം ....."

അവൾ എഴുന്നേറ്റു നിന്നു. തന്റെ ക്ഷീണം തീരെ മാറിയെന്ന് അവൾക്കു തോന്നി. പുതുതായി കിട്ടിയ ധൈര്യത്തോടെ അവൾ പറഞ്ഞു:

"ഇതൊക്കെ ശരിയായിരിക്കാം. പക്ഷേ, നിങ്ങൾക്ക് ആളെ തെറ്റിയിരിക്കുന്നു. എനിക്കു മരിക്കുവാൻ സമയമായിട്ടില്ല. ഞാൻ ഒരു ഇരുപത്തേഴുകാരിയാണ്; വിവാഹിതയാണ്; അമ്മയാണ്. എനിക്കു സമയമായിട്ടില്ല. ഞാൻ ഒരു ഉദ്യോഗം നോക്കി വന്നതാണ്. ഇപ്പോൾ നേരം പന്ത്രണ്ടരയോ മറ്റോ ആയിരിക്കണം. ഞാൻ വീട്ടിലേക്കു മടങ്ങട്ടെ."

അയാൾ ഒന്നും പറഞ്ഞില്ല. വാതിൽ തുറന്ന്, അവൾക്ക് പുറത്തേക്കു പോവാൻ അനുവാദം കൊടുത്തു. അവൾ ധൃതിയിൽ ലിഫ്റ്റ് അന്വേഷിച്ച് അങ്ങോട്ടുമിങ്ങോട്ടും നടന്നു. തന്റെ കാൽവെപ്പുകൾ അവിടെയെങ്ങും ഭയങ്കരമായി മുഴങ്ങുന്നുണ്ടെന്ന് അവൾക്കു തോന്നി.

Specimen

ലിഫ്റ്റിന്റെ അടുത്തെത്തിയപ്പോൾ അവൾ നിന്നു. അവിടെ അതു നടത്തുന്ന ശിപായിയുണ്ടായിരുന്നില്ല. എന്നാലും അതിൽ കയറി വാതിലടച്ച് അവൾ സ്വിച്ച് അമർത്തി. ഒരു തകർച്ചയുടെ ആദ്യ സ്വരങ്ങളോടെ അതു പെട്ടെന്ന് ഉയർന്നു. താൻ ആകാശത്തിലാണെന്നും ഇടി മുഴങ്ങുന്നുവെന്നും അവൾക്കു തോന്നി. അപ്പോഴാണ്, അവൾ ലിഫ്റ്റിന്റെ അകത്തു തൂക്കിയിരുന്ന ബോർഡ് കണ്ടത്.

'ലിഫ്റ്റ് കേടുവന്നിരിക്കുന്നു, അപകടം.' പിന്നീട് എല്ലായിടത്തും ഇരുട്ടു മാത്രമായി; ശബ്ദിക്കുന്ന, ഗർജ്ജിക്കുന്ന ഒരു ഇരുട്ട്. അവൾക്ക് അതിൽനിന്ന് ഒരിക്കലും പിന്നീട് പുറത്തു കടക്കേണ്ടിവന്നില്ല.

Specimen

അമേരിക്ക

സുഭാഷ്ചന്ദ്രൻ

ഇന്ന് ഓഫീസിൽവച്ച് ഉച്ചയൂണുകഴിഞ്ഞ് പതിവുള്ള മയക്കത്തിനിടയിൽ ഞാൻ അച്ഛനെ സ്വപ്നം കണ്ടു; കൊമ്പെഴുന്ന ഒരു സ്വപ്നം. കാട്ടിൽനിന്ന് വേട്ടയാടി കൊണ്ടുവന്ന ഒരു കലമാന്റെ ശിരസ്സ് ഭംഗിയായി മുറിച്ചെടുത്ത് പൂമുഖച്ചുമരിൽ ഉറപ്പിച്ചുകൊണ്ട് അച്ഛൻ അമ്മയോടു വിളിച്ചു പറഞ്ഞു: "നോക്കൂ ദേവൂ, ഇങ്ങനെ ഈ ചുമരായ ചുമരത്രയും കാട്ടിലെ തലകൾ വന്നു നിറയും. നിന്റെ അടുക്കളച്ചുമരിലേക്ക് ഒരു സിംഹത്തല!"

എന്നിട്ട് തന്റെ കൈയിലുണ്ടായിരുന്ന ഇരട്ടക്കുഴൽതോക്കിൽ മുത്തമിട്ടുകൊണ്ട് അച്ഛൻ അകത്തേക്കു കയറി സ്വപ്നം അടച്ചു.

ഏലൂരിലെ ഒരു എൽ.പി. സ്കൂളിൽ അധ്യാപകനായിരുന്നു എന്റെ അച്ഛൻ, തന്റെ സ്വപ്നങ്ങളിൽ പോലും കണ്ടിരിക്കാനിടയില്ലാത്ത ഒരു രംഗമായിരുന്നു അത്. കാടും തോക്കും നായാട്ടുമൊക്കെ എൽ. പി. സ്കൂൾ പാഠങ്ങളേക്കാൾ എത്രയോ ഗഹനമാണ്! എങ്കിലും സ്വപ്നങ്ങളെ വിശകലനം ചെയ്തു നോക്കുന്ന എന്റെ ശീലം, ഈ വിചിത്രരംഗത്തിന്റെ കാരണവും എനിക്കു കണ്ടെത്തിത്തന്നു. ഞങ്ങളുടെ പുതിയ വീടിന്റെ പൂമുഖച്ചുമരിൽ തൂക്കാൻ ഒരു കഥകളിത്തല വേണമെന്ന് എന്റെ ഭാര്യ തുടർച്ചയായി പിടിച്ച നിർബന്ധം തന്നെയായിരുന്നു അത്.

ഞാൻ മനസ്സിൽ കുറിച്ചു: ഇന്നു വൈകുന്നേരം ഓഫീസിൽ നിന്നു മടങ്ങുമ്പോൾ രണ്ടു സാധനങ്ങൾ കരുതേണ്ടതുണ്ട്. ഒന്ന്, പ്ലാസ്റ്റർ ഓഫ് പാരീസിൽ തീർത്ത ഒരു കഥകളിത്തല. രണ്ട്, സർക്കാരിന്റെ അധീനതയിലുള്ള ഫിഷ് സീഡ് ഫാമിലെ സുഹൃത്ത് തങ്കച്ചൻ രഹസ്യമായി എനിക്കു നൽകാമെന്നേറ്റിരിക്കുന്ന എക്സ്പോർട്ട് ക്വാളിറ്റിയുള്ള കൊഞ്ച്.

ഫിഷ് സീഡ് ഫാമിലെ വലിയ കോൺക്രീറ്റ് ജലസംഭരണികളിൽ പുളയ്ക്കുന്ന മുഴുത്ത കൊഞ്ചുകളെക്കുറിച്ചു പറഞ്ഞ് വളരെ മുമ്പേ

Specimen

തങ്കച്ചൻ എന്നെ കൊതിപ്പിച്ചിരുന്നു. "ഒരു പിഞ്ചുകുഞ്ഞിന്റെ കയ്യിനോളം വരും ഓരോ കൊഞ്ചും" എന്ന അവന്റെ സാമ്യോക്തി, അതിന്റെ പ്രാസഭംഗിയെപ്പോലും വിഗണിച്ച് ആദ്യം എന്നെ നടുക്കിക്കളഞ്ഞെങ്കിലും, അമേരിക്കയിലേക്ക് കയറ്റി അയക്കാൻ മാത്രമായി പരിപാലിക്കപ്പെടുന്ന കൊഞ്ചുകളെ തിന്നാൻ കിട്ടുന്നതു ഭാഗ്യമാണെന്ന് അവൻ പറഞ്ഞപ്പോൾ ഞാനതിൽ മുഗ്ധനായിത്തീർന്നു. ഇന്നു രാവിലെ ഫോണിലൂടെ അവൻ പറഞ്ഞ കാര്യമാകട്ടെ, എന്നെ കോരിത്തരിപ്പിക്കുകതന്നെ ചെയ്തു:

"വൈകുന്നേരം ഇതുവഴി വന്നാൽ നിനക്കു ഞാൻ രഹസ്യമായി അഞ്ചാറു കൊഞ്ചുകളെത്തരാം. കൊണ്ടുപോയി നല്ല വെളിച്ചെണ്ണയിൽ പൊരിച്ച് ഞൗ ഞൗ എന്ന് ചവച്ച് തിന്ന്! ഇന്നു രാത്രി നിന്റെ പുതിയ വീട് ഒരു കൊച്ചു അമേരിക്കയാകട്ടെ!"

ഓഫീസ് വിട്ടിറങ്ങിയപ്പോൾ ആദ്യം ഞാൻ കൗതുകവസ്തുക്കൾ വിൽക്കുന്ന കടയിൽ കഥകളിത്തല വാങ്ങാൻ പോയി. വണ്ടിന്റെ തോടുകൾ കമഴ്ത്തിയൊട്ടിച്ച കിരീടം, മനയോല, ചുട്ടിത്തിളക്കം എന്നുവേണ്ട, വിടർക്കണ്ണിലെ ശൃംഗാരം പോലും പ്ലാസ്റ്റർ ഓഫ് പാരീസിലേക്കു സമർഥമായി പരാവർത്തനം ചെയ്യപ്പെട്ട ശിരസ്സുകളിൽ നിന്ന് ഒരെണ്ണം ഞാൻ തിരഞ്ഞെടുത്തു. കടക്കാരൻ ഭദ്രമായി കടലാസിൽ പൊതിഞ്ഞുകെട്ടിയെങ്കിലും പച്ചയുടെ കിരീടമുന, പൊതി തുളച്ചു പുറത്തേക്കു ചൂണ്ടിനിന്നത് എന്നെ അലോസരപ്പെടുത്തി. ചുട്ടിയിട്ട ശിരസ്സിനെ കടയിൽ വിൽപ്പനവസ്തുവാക്കാൻ വിട്ട് ഇതിന്റെ കബന്ധം ഏതോ കളിവിളക്കിനു മുന്നിൽ ആടിത്തിമർക്കുന്ന ഒരു ദുഃസ്വപ്നം എന്നെ കാത്തിരിപ്പുണ്ടെന്ന് എനിക്കറിയാമായിരുന്നു.

കർക്കടകത്തിന്റെ ഭീഷണി വൈകുന്നേരം നഗരത്തിന്റെ ആകാശത്തെ പുകപിടിപ്പിച്ചിരുന്നു. വെള്ളയും നീലയും യൂണിഫോമണിഞ്ഞ്, മുഖങ്ങൾക്കു പോലും വ്യത്യാസമില്ലെന്നു തോന്നിപ്പിച്ച സ്കൂൾ കുട്ടികൾക്കിടയിലൂടെ ആയാസകരമായി സ്കൂട്ടറോടിച്ച് ഞാൻ തങ്കച്ചന്റെ ഫിഷ് സീഡ് ഫാമിലേക്കു തിരിച്ചു.

ഏറെക്കാലംകൂടി കാണുന്നതിന്റെ സന്തോഷത്തോടെ തങ്കച്ചൻ എന്നെ സ്വീകരിച്ചു. 'ഫിഷ് സീഡ് ഫാം' എന്ന ബോർഡ് വച്ച ഒരു ചെറിയ കെട്ടിടവും രണ്ടു വലിയ കോൺക്രീറ്റ് കുളങ്ങളും ചേർന്നതായിരുന്നു അവന്റെ പണിയിടം. താഴേക്ക് വീതി കുറഞ്ഞുവരുന്ന രീതിയിൽ പണിത കുളങ്ങളിൽ, വിത്തെറിഞ്ഞു വളർത്തിയ മത്സ്യങ്ങൾ ജലപ്പരപ്പിലെ കർക്കടകമേഘങ്ങളെ ചിന്നിച്ചിതറിച്ചു കൊണ്ടിരുന്നു. കഴിഞ്ഞ ദിവസം പെയ്ത മഴയിൽ കരകവിഞ്ഞ കുളത്തിൽനിന്ന് രക്ഷപ്പെടാൻ ശ്രമിച്ചതാണ് ഏതാനും

Specimen

കൊഞ്ചുകൾ. താനും സെക്യൂരിറ്റിക്കാരനും ചേർന്ന് അവയെ സമർഥമായി പിടികൂടിയതെങ്ങനെയെന്ന് തങ്കച്ചൻ അഭിനയിച്ചു കാണിച്ചു.

"ക്ലിന്റന്റെ നാടിനേക്കാൾ നല്ലത് നമ്മുടെ വറചട്ടിതന്നെയാണെന്ന് പാവങ്ങൾ ഉറപ്പിച്ചു കാണും!" തങ്കച്ചൻ ചിരിച്ചുകൊണ്ടു പറഞ്ഞു.

അവന്റെ മേശയ്ക്കിരുപുറവുമായി ഇരുന്നു ഞങ്ങൾ പലതും സംസാരിച്ചു. അമേരിക്കൻ മാർക്കറ്റിലെ കൊഞ്ചിന്റെ വിലയെപ്പറ്റി, എക്സ്പോർട്ടിങ് കമ്പനികളെപ്പറ്റി, മോണിക്ക ലവിൻസ്കി എന്ന അമേരിക്കക്കാരിയെ പറ്റി- അങ്ങനെ പലതിനെപ്പറ്റിയും തങ്കച്ചൻ വാചാലനായി. ചിരിച്ചപ്പോൾ അവന്റെ ദുർമേദസ്സിന്റെ തിരയിളകി.

''നിന്റെ പുതിയവീട്ടിലേക്ക് ഞാനൊരിക്കൽ വരുന്നുണ്ട്. ക്രിസ്ത്യൻ കോളേജിന്റെ തിരിവു കഴിഞ്ഞ് എന്നല്ലേ പറഞ്ഞത്" – തങ്കച്ചൻ ചോദിച്ചു.

"ഭാര്യയെയും കൂട്ടിവാ" – ഞാൻ ക്ഷണിച്ചു: "ക്രിസ്ത്യൻ കോളേജിന്റെ തിരിവു കഴിഞ്ഞുള്ള ആദ്യത്തെ ഇടവഴിയിൽ വൈറ്റ് ഹൗസ് കഴിഞ്ഞ്."

"വൈറ്റ്ഹൗസ്?"

"പേടിക്കേണ്ട. ഒരു വമ്പൻ വീടിന്റെ പേരാ. അവിടത്തെ താമസക്കാരെ ഞാനിതുവരെ പരിചയപ്പെട്ടിട്ടില്ല. ഏതായാലും ഇപ്പോഴെന്റെ വിലാസം അതാണ്" – ഞാൻ പറഞ്ഞു.

"നല്ല വിലാസം" – എന്റെ ചോറ്റുപാത്രം തുറന്ന് അതിൽ അഞ്ചാറു മുഴുത്ത കൊഞ്ചുകളെ വളച്ചു മടക്കിവച്ചുകൊണ്ട് തങ്കച്ചൻ പറഞ്ഞു: ''പിന്നെ ഈ കൊഞ്ചുകളുടെ കാര്യം രഹസ്യമായിരിക്കട്ടെ. നീ ഇതിനു മുമ്പ് ഈ എക്സ്പോർട്ട് ക്വാളിറ്റി കഴിച്ചിട്ടുണ്ടോ?"

ശവശരീരങ്ങൾ എന്നു വിളിക്കാൻ യോഗ്യതയുള്ള കൊഞ്ചുകളുടെ വലിയ ശരീരത്തിലും ചൂണ്ടവള്ളിപോലെ മുഖത്തിനിരുവശത്തും നീണ്ടുകിടന്ന അവയുടെ സ്പർശിനികളിലും ഞാൻ നോക്കി. ആലുവാപ്പുഴയിൽ വളരെ അപൂർവമായി മാത്രം, കടവിലെ കല്ലുകൾക്കിടയിൽ ആളനക്കമില്ലാത്ത നേരത്ത് അച്ഛൻ കാട്ടിത്തന്ന നാണംകുണുങ്ങികളായ കൊഞ്ചുകളെ ഓർത്തു. തങ്കച്ചൻ ചോറ്റുപാത്രത്തിൽ കുത്തിനിറയ്ക്കുമ്പോൾ കൊഞ്ചുകളുടെ ചില്ലുപടച്ചട്ട പൊട്ടുന്നതിന്റെ ശബ്ദം ശ്രദ്ധിച്ചുകൊണ്ട് ഞാൻ പറഞ്ഞു : "ഒന്നോ രണ്ടോ തവണ."

Specimen

ഇരുട്ടും മുമ്പ് തങ്കച്ചനും ഞാനും ഇറങ്ങി. ജലപ്പരപ്പിൽ തുമ്പിച്ചിറകുകൾ സൃഷ്ടിച്ചു കുളത്തിൽ പുളയ്ക്കുന്ന മത്സ്യങ്ങളുടെ മർമ്മരം അവസാനിപ്പിച്ചുകൊണ്ട് ഞങ്ങളുടെ സ്കൂട്ടറുകൾ ശബ്ദിച്ചു. പിന്നീട് കാണാമെന്ന് പറഞ്ഞു ഞങ്ങൾ രണ്ടു വഴിക്കു പിരിഞ്ഞു.

ഇന്നൊരു ദിവസത്തേക്ക് കർക്കടകം കൈമലർത്തി നിൽക്കുന്നതിൽ ആശ്വസിച്ചുകൊണ്ട് ഞാൻ വീട്ടിലേക്കെത്തി. ഗേറ്റ് തുറന്ന് സിമന്റിട്ട ഇത്തിരി മുറ്റത്ത് സ്കൂട്ടർ ഒതുക്കിവച്ചു വീട്ടിലേക്കു കയറുമ്പോൾ തന്നെ ഭാര്യ പറഞ്ഞു: “ഇന്നെന്തായാലും അതു കണ്ടുപിടിക്കണം. പകലൊക്കെ ഭയങ്കര നാറ്റമായിരുന്നു.”

“ഇതാ നിനക്കുള്ള കഥകളിത്തല.” വിഷയം മാറ്റാനായി കടലാസുപൊതി നീട്ടിക്കൊണ്ടു ഞാൻ പറഞ്ഞു . അവൾ അതു തുറക്കും മുമ്പു ചോറ്റുപാത്രം നീട്ടി അവളുടെ സന്തോഷം ഇരട്ടിപ്പിക്കാൻ ഞാൻ ശ്രമിച്ചു: “ഇതാ, അത്താഴത്തിനു പൊരിക്കാൻ കുറച്ചു കൊഞ്ച്. ഉഗ്രൻ എക്സ്പോർട്ട് ക്വാളിറ്റി!”

“ശരിക്കും?” വീട്ടമ്മയുടെ ഭാവം അവളുടെ കണ്ണുകളിൽ വട്ടം വിടർന്നു.

“ശരിക്കും!” ഞാൻ പറഞ്ഞു: “അതും സാക്ഷാൽ അമേരിക്കയിലേക്കുള്ള കയറ്റുമതിത്തരം!”

പൊതി മുഴുവൻ അഴിക്കാതെ തന്നെ അവൾ കഥകളിത്തല തിരികെ നീട്ടി: “നിങ്ങൾ ഇതു ചുമരിൽ തൂക്കൂ. ഞാനപ്പോഴേക്കും ഇതു പൊരിക്കാൻ നോക്കട്ടെ. പിന്നെ ആ വൃത്തികെട്ട നാറ്റത്തിന്റെ കാരണം കണ്ടെത്തി അതൊഴിവാക്കിയാൽ നമുക്കിതു കൂടുതൽ ആസ്വദിച്ചു കഴിക്കാം.”

അതായിരുന്നു രണ്ടുമൂന്നു ദിവസമായിട്ടുള്ള പ്രശ്നം, സഹികെട്ട എന്തോ നാറ്റം. കർക്കടകമഴയുടെ തിമർപ്പിൽ, വിദൂരഭൂതത്തിൽ നിന്നെന്നപോലെ തിരിച്ചറിയപ്പെടാനാകാത്ത ഒരു ദുർഗന്ധമായി അതു ഞങ്ങളുടെ പുതിയ വീടിനു മേൽ പൊറ്റകുത്തിനിൽക്കുകയായിരുന്നു. നേരമിരുട്ടിക്കഴിഞ്ഞു. കുട്ടികളുടെ സഹായത്തോടെ ഈ ദുർഗന്ധത്തിന്റെ വേര് ഇന്നുതന്നെ കണ്ടെത്തുമെന്ന് ഞാൻ രഹസ്യശപഥം ചെയ്തു.

“പിള്ളേരെവിടെ?” ഞാൻ ചോദിച്ചു.

“അതു ചോദിക്കാനുണ്ടോ?” അവൾ അകത്തെ മുറിയിലേക്ക് നീരസത്തോടെ നോക്കിയിട്ട് ചോറ്റുപാത്രവുമായി അടുക്കളയിലേക്കു പോയി.

Specimen

ഞാൻ വസ്ത്രം മാറി കഥകളിത്തല ചുമരിൽ ഉറപ്പിക്കാനായി ഒരു ആണിക്കു വേണ്ടി പരതാൻ തുടങ്ങി. ആണി തപ്പുന്നതോടൊപ്പം ഒരു ദുർഗന്ധത്തിന്റെ ഉറവിടം വീട്ടിനകത്തുതന്നെയാണോ എന്നും ഞാൻ കണ്ടെത്താൻ ശ്രമിച്ചു. കുട്ടികൾ ടി.വി. കാണുന്ന മുറിയിൽ അവരുടെ കാഴ്ചയെ പലതവണ തടസ്സപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ട് ഞാൻ തലങ്ങും വിലങ്ങും നടന്നു. ആറുവയസ്സുകാരൻ മകനും നാലുവയസ്സുകാരി മകളും പതിവുപോലെ കാളക്കണ്ണുകളോടെ ടി.വി. നോക്കിയിരിക്കുകയായിരുന്നു. കന്നിമാസത്തിലെ പട്ടികളെപ്പോലെ നായകനും നായികയും പരക്കം പായുന്ന ഗാനങ്ങളിൽ നിന്നാണോ ആ ഗന്ധം വരുന്നതെന്ന് സംശയിച്ച് ഒരുനിമിഷം ഞാൻ നിന്നു. കാഴ്ച വിലങ്ങിയതിനു കുട്ടികൾ എന്നെ കുറ്റം പറഞ്ഞു. അക്ഷരങ്ങൾ മുഴുവനും പഠിച്ചു കഴിഞ്ഞിട്ടില്ലാത്ത മകൾ തന്റെ കൈയിലിരുന്ന റിമോട്ട്കൺട്രോളിന്റെ മൊട്ടുകളിൽ കുഞ്ഞു വിരലുകൾകൊണ്ട് തൊങ്കിത്തൊട്ടു കളിച്ചു. വീടിനു മുകളിൽ ഘടിപ്പിച്ച ഡിഷ് ആന്റിനയുടെ മലർത്തിവച്ച കുടയിലൂടെ പലതരം കാഴ്ചകൾ അവളുടെ ഇംഗിതമനുസരിച്ചു വീടിനകത്തേക്ക് ചോർന്നൊലിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു.

പഴയൊരു തകരപ്പാട്ടയിൽനിന്നു വളഞ്ഞു തുരുമ്പിച്ച രണ്ട് ആണികൾ ഞാൻ കണ്ടെടുത്തു. പൊതിയഴിച്ച് കഥകളിപ്പച്ച ഞാൻ സന്തോഷത്തോടെ കുട്ടികളെ കാണിച്ചു.

“എന്താ ഇത്?” മകൻ ചോദിച്ചു.

“എന്തു തോന്നുന്നു?”

“ഒരു തല!” മകൻ അദ്ഭുതത്തോടെ അതിൽ തൊട്ടു.

“ഹായ്! എന്തിന്റെ തലയാ ഇത്?” മകൾ ചോദിച്ചു.

മറുപടി പറയാതെ ഞാൻ പൂമുഖച്ചുമരിൽ ആണിയടിച്ചു കയറ്റി.

പുറത്ത് ഇരുട്ട് തിരശ്ശീല പിടിച്ചു കഴിഞ്ഞിരുന്നു. കഥകളിത്തല ഉറപ്പിച്ചതിനു ശേഷം ടോർച്ചുമായി പുറത്തിറങ്ങും മുമ്പ് ഞാൻ കുട്ടികളെ വിളിക്കാൻ ചെന്നു. അവർ ടി. വി. ഓഫാക്കി ഫാഷൻ പരേഡ് കളിക്കാൻ തുടങ്ങിയിരുന്നു. ഡൈനിങ് ടേബിളിനെ വേദിയാക്കി, തന്റെ കുട്ടിത്തം നിറഞ്ഞ ഷഡ്ഡി മാത്രമിട്ട്, അരയിൽ വട്ടം പിടിച്ച തോർത്തുമുണ്ട് പുതച്ചും പിന്നെ അഴിച്ചു വീശിയും നാലുവയസ്സുകാരി മകൾ പൂച്ചനടത്തം പ്രദർശിപ്പിച്ചു. കൈവിരലുകൾ പിണച്ചു കോർത്ത് കാമറയുടെ മുദ്രയുമായി മകൻ ഡൈനിങ് ടേബിളിനു ചുറ്റുമായി ഓടിനടന്ന് ‘ക്രാക്ക് ക്രാക്ക്’ ശബ്ദത്തോടെ ചിരിയുടെ ഫ്ളാഷുകൾ മിന്നിച്ചു. ഡൈനിങ് ടേബിളിനു മുകളിൽ ആദ്യ വട്ടം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ മകൾ തോർത്ത് വലി

Specimen

ച്ചെറിഞ്ഞുകൊണ്ട് അവളുടെ ചേട്ടനോട് അടുത്ത ഐറ്റം കൊഞ്ചി പ്പറഞ്ഞു: “ഇനി ഐച്ചരാ റായി വരാൻ പോണു!”

ടോർച്ച് മിന്നിച്ചുകൊണ്ട് വീടിനു ചുറ്റുമുള്ള ഇരുട്ടിൽ ഞാൻ പരതി നടന്നു. നാലുസെന്റിൽ, വീടു കഴിഞ്ഞുള്ള ഇത്തിരി സ്ഥല ത്ത് ഇണചേരുന്ന രണ്ടു പോക്കൻ തവളകളെയല്ലാതെ മറ്റൊന്നും കണ്ടെത്താൻ എനിക്കു കഴിഞ്ഞില്ല . നിന്ന നിൽപ്പിൽ ചത്തു ചീഞ്ഞ വലിയൊരു സത്വത്തെപ്പോലെ കാണപ്പെട്ട തൊട്ടപ്പുറത്തെ കൂറ്റൻ വീടിന്റെ ഭാഗത്തെത്തിയപ്പോൾ ഞാൻ നിന്നു. അഴുകിയ വ്രണ ങ്ങളെപ്പോലെ ആ വീടിന്റെ പലഭാഗത്തു നിന്നും വെളിച്ചം പൊട്ടി യൊലിച്ചു വന്നു. വേണ്ടത്ര വെളിച്ചമില്ലാത്ത ആ വീടിന്റെ പിൻഭാ ഗത്ത് ആരോ നിൽക്കുന്നുണ്ടെന്നു തോന്നി ഞാൻ വമ്പൻ മതിൽ ചേർന്നു നിന്ന് ഏന്തി വലിഞ്ഞ് അങ്ങോട്ടു ടോർച്ച് തെളിച്ചു.

നിലാവു പോലെ സൗമ്യമായ ടോർച്ചിന്റെ വെളിച്ചത്തിൽ ഞങ്ങ ളെ രണ്ടുമൂന്നു ദിവസമായി ശ്വാസം മുട്ടിക്കുന്ന ദുർഗന്ധത്തിന്റെ കാരണം തെളിഞ്ഞു: തോർത്തു മാത്രമുടുത്ത ഒരു തോട്ടപ്പണി ക്കാരൻ, സ്ലാബുകൾ അടർത്തി നീക്കിയ സെപ്റ്റിക് ടാങ്കിൽ നിന്ന് ബക്കറ്റിൽ വിസർജ്യം കോരി തൊട്ടപ്പുറത്തെ ഒരു മൺകുഴിയിൽ നിറയ്ക്കുകയായിരുന്നു.

മറ്റൊരാളുടെ സ്വകാര്യതയിലേക്കു വെളിച്ചം വീശാനുള്ള വൈമനസ്യത്തോടെ ടോർച്ച് പിൻവലിച്ച ആ നിമിഷത്തിൽ, കാലങ്ങളായി നിറഞ്ഞുകവിഞ്ഞ അമേദ്യശേഖരത്തിന്റെ പകർച്ചക്കാഴ്ചയിൽ, മനുഷ്യവിസർജ്യം തങ്കച്ചന്റെ ഫിഷ്സീഡ് ഫാമിലെ കൊഞ്ചുകളെപ്പോലെത്തന്നെ ജീവൻ വച്ചു പിടയ്ക്കുന്നതായി എനിക്കു തോന്നി.

ടോർച്ചിന്റെ മിന്നൽ കണ്ട് വൈറ്റ്ഹൗസ് എന്ന ആ വീടിന്റെ നാഥനായിരിക്കണം, എന്റെ അടുത്തേക്കു വന്നു. മതിലിനു മുകളിൽ പൊങ്ങിക്കണ്ട എന്റെ നെറ്റിയിൽ നോക്കി രണ്ടുമാസത്തെ അയൽ പക്കബന്ധത്തിലെ ആദ്യത്തെ ചിരി അയാൾ ചിരിച്ചു.

“ഹലോ...”

അയാൾ ഒറ്റ വാക്കിൽ പരിചയപ്പെട്ടു. ഇരുട്ടിൽ തേറ്റപോലെ തിളങ്ങിയ പല്ലുകൾ എന്നോടു പറഞ്ഞു:

“സോറി ഫോർ ദ ഡിസ്റ്റേർബൻസ്. മഴയില്ലാത്ത ദിവസം നോക്കി ടാങ്ക് ക്ലീനാക്കണമെന്നു കരുതിയിട്ട് ഇന്നാണ് കഴിഞ്ഞത്.”

പെരുകിപ്പെരുകി വന്ന ദുർഗന്ധത്തിന്റെ കോടയിൽ അകപ്പെട്ടു പോയതുകൊണ്ട് അത്താഴം പോലും കഴിക്കാനാകാതെ ഞാൻ

Specimen

പൂമുഖത്തെ കസേരയിൽ വന്നിരുന്നു. അസഹ്യതകളെ സഹ്യമാക്കാനുള്ള സ്ത്രീയുടെ ജന്മവാസനയുടെ ബലത്താലാകണം, എന്റെ ഭാര്യ കൊഞ്ചു കൂട്ടി ഊണു കഴിക്കുന്നത് ഞാൻ കണ്ടു.

ഒന്നിനാലും ബാധിക്കപ്പെടാതെ പരസ്പരം തട്ടിപ്പറിച്ചും പഴി പറഞ്ഞും അകത്ത് മക്കൾ അത്യാർത്തിയോടെ കൊഞ്ച് കഴിച്ചു കൊണ്ടിരുന്നു.

നായാട്ടിൽ കഴുത്തറുക്കപ്പെടുന്ന കാട്ടുമൃഗത്തെപ്പോലെ ദയനീയമായ ഒരു ഞരക്കം പൂമുഖച്ചുമരിൽനിന്ന് ഉയരുന്നതായറിഞ്ഞ് ഞാൻ മുഖമുയർത്തി നോക്കി. മുറിക്കപ്പെട്ട കഴുത്തിൽനിന്നു താഴേക്ക് ഒലിച്ചിറങ്ങി ചുമരിൽ വച്ചുതന്നെ കട്ടയായ ചോരപോലെ കറുത്ത ചണനാരുകളുടെ ഒരു നിര തൂക്കിയ കഥകളിത്തല ചുണ്ടപ്പൂവിട്ട ചുവപ്പൻ കണ്ണുകൾ കൊണ്ട് എന്നെ തുറിച്ചു നോക്കുന്നതായി കണ്ട് ഞാൻ നടുങ്ങി.

(പറുദീസാനഷ്ടം)

Specimen

കണ്ണാടിയിലും വർത്തമാനപത്രത്തിലും വിശ്വസിക്കുമ്പോൾ

കെ.പി. അപ്പൻ

Specimen

എം. മുകുന്ദന്റെ 'ഫോട്ടോ' എന്ന കഥ വളരെ ലളിതമാണ്. ഈ കഥയിലൂടെ മുകുന്ദൻ സ്വന്തം കാലഘട്ടത്തിന്റെ സദാചാര ചരിത്ര മെഴുതുകയായിരുന്നു. ബാലികാപീഡനമാണ് കഥയിലെ പ്രമേയം. എപ്പോഴൊക്കെയോ ഇത്തരം ചില വാർത്തകൾ പത്രങ്ങളിലൂടെ നമുക്കു കിട്ടിക്കൊണ്ടിരുന്നു. വാർത്ത കഥയാകുന്ന കാലമാണിത്. മാർക്വിസ് തട്ടിക്കൊണ്ടുപോകലിന്റെ കഥ പറയുന്നു. എൻ. എസ്. മാധവൻ 'തിരുത്ത്' എഴുതുന്നു. ഇപ്പോൾ വാർത്ത പറഞ്ഞ് രസിപ്പിക്കുകയെന്നത് കഥയുടെ പ്രത്യയശാസ്ത്രമാവുകയാണ്. കഥ, വാർത്താഖ്യാനത്തിന്റെ (News Narrative) പുനർരചനയാകുകയാണ്. മലയാളിയുടെ ഇപ്പോഴത്തെ മനസ്സിനെ ഇത്തരം കഥകൾ പിടിച്ചെടുക്കുന്നു. ഭാവന എത്രകണ്ട് അസാധാരണമാണെങ്കിലും അതിന്റെ വേരുകൾ അറിയപ്പെട്ട ലോകത്തിലാണെന്ന സത്യം തുറന്നുപറയുന്ന കഥകൾ ഉണ്ടാവുകയാണ്. എന്നാൽ, മുകുന്ദന്റെ കഥ ഇവിടെ ഒരു അനുഭവത്തെ ഉച്ചരിക്കുകയാണ്. എന്നാലതിൽ ബാലവികാരങ്ങളുടെ വിശകലനമുണ്ട്. ഇവിടെ ചരിത്രത്തിന്റെ ഫോട്ടോയിലേക്ക് മുകുന്ദൻ നോക്കുകയാണ്. വാർത്തകളെ പ്രമേയമാക്കുക വഴി ചരിത്രത്തിന്റെ പ്രമേയങ്ങളെ വിശകലനം ചെയ്യുകയാണ്. ചരിത്രത്തിൽനിന്ന് ലളിതമായി ഉദ്ധരിക്കുന്ന കഥയാണിത്. ഇവിടെ ചരിത്രത്തെ ഒരു പഴയ സംഭവമായി വിളിച്ചു വരുത്തുകയല്ല ചെയ്യുന്നത്. നമ്മെ ഒരുപാട് വേദനിപ്പിക്കുന്ന ജീവിതസാഹചര്യം എന്ന നിലയിൽ ചരിത്രവുമായി താദാത്മ്യം പ്രാപിക്കാനുള്ള സാധ്യത ഈ കഥയിലൂടെ മുകുന്ദൻ സൃഷ്ടി

ക്കുന്നു. കഥയിൽ അഗാധമായ അർഥങ്ങൾ ഒന്നും തന്നെയില്ല. കാരണം, അങ്ങനെ കണ്ടെത്താൻ അഗാധമായ അർഥങ്ങൾ ഒന്നുംതന്നെയില്ലായിരിക്കാം. എല്ലാം ഒരു ഉപരിപ്ലവതയിൽ അവതരിപ്പിക്കുന്ന പ്രതീതി സൃഷ്ടിക്കപ്പെടുന്നു. കാമറയുടെ സാന്നിധ്യം കൊണ്ടുവന്ന് സാങ്കേതിക റിയലിസത്തിന്റെ ഘനമില്ലാത്ത ഒരു തലത്തിലൂടെ അനുഭവങ്ങളെ കടത്തിവിടുന്നതെങ്ങനെ എന്നു കാണിച്ചുതരുന്നു. ബാലമനസ്സിന്റെ നിഷ്കപടമായ ഭാവം കഥയിലുടനീളം കാണാം. കഥയെഴുതുമ്പോൾ മുകുന്ദനും നിഷ്കപടമായൊരു മനസ്സ് നേടിയെടുത്തിരുന്നു എന്നു നമുക്കു തോന്നുന്നു. നിഷ്കപടമായൊരു മനസ്സിന് ആവിഷ്കരിക്കാൻ എന്തുണ്ട്? യാഥാർഥ്യം മാത്രം. ഭാഷയുടെ അതിഗംഭീരന്യായങ്ങൾ ഒന്നും ഇവിടെയില്ല. എന്നാൽ, ഈ കഥയിൽ ചരിത്രത്തിന്റെ പ്രകടിപ്പിക്കാത്ത വാചാലതയുണ്ട്. ഇതിൽ നമ്മുടെ സദാചാരചരിത്രത്തിന്റെ യാഥാർഥ്യം മൂടിവച്ചിരിക്കുന്നു. ഒരു പിളർപ്പിനെ മുകുന്ദൻ ലാളിത്യം കൊണ്ടു പൊതിയുന്നു. അതു വെളിച്ചത്തിൽ യാഥാർഥ്യത്തെ ഒളിച്ചുവയ്ക്കുന്ന ഉന്നതമായ കലയാണ്.

എന്താണ് 'ഫോട്ടോ'യിലെ പ്രമേയം? വളരെ ചെറുതാണത്. എന്നാൽ, ഒരുപാട് വേദനിപ്പിക്കുന്നത്. ബാലിക പവിത്രവസ്തുവാണെന്ന അറിവാണ് ഇവിടെ നശിപ്പിക്കപ്പെടുന്നത്. വളരെ കൊച്ചുകുട്ടികളായിരുന്നു ഷീനയും അഭിലാഷും. പത്രങ്ങളിലെ വിവാഹഫോട്ടോകൾ അവർക്ക് ചില ആഗ്രഹങ്ങളെല്ലാം നൽകി. ഒന്നിച്ചൊരു ചിത്രമെടുക്കണമെന്നു തോന്നി. കുറച്ചു കാശു സമ്പാദിച്ചു. പിന്നെ ലോകത്തെ അറിയാത്തതുകൊണ്ടുള്ള ധൈര്യം. അങ്ങനെ അവർ സ്റ്റുഡിയോയിൽ എത്തുന്നു. ഫോട്ടോ എടുത്തു. എന്നാൽ കാശ് തികയില്ലായിരുന്നു. ഷീനയ്ക്കു കരച്ചിൽ വന്നു. ഫോട്ടോഗ്രാഫർ അവരെ വഴക്കു പറഞ്ഞില്ല. എന്നാൽ രണ്ടുപേരും കുപ്പായം ഊരാൻ പറഞ്ഞു. എന്നിട്ട് അവരുടെ നഗ്നഫോട്ടോയെടുത്തു. അടുത്തദിവസം അയാൾ അവർക്കു വേണ്ടി കാത്തുനിന്നു. നഗ്നഫോട്ടോ കാണിച്ച് കുട്ടികളെ അയാൾ ഭയപ്പെടുത്തി. ഒടുവിൽ ഷീനയെ സൈക്കിളിന്റെ മുമ്പിലിരുത്തി അയാൾ സൈക്കിളോടിച്ചുപോയി. അങ്ങനെ ബാലിക പവിത്രവസ്തുവാണെന്ന സദാചാര ശാസ്ത്രത്തിന്റെ വിശ്വാസം നശിപ്പിക്കപ്പെടുന്നു. ഇതെല്ലാം പത്രവാർത്തകളിലെ നാടകീയതയെപ്പോലും ഒഴിവാക്കിക്കൊണ്ടാണ് മുകുന്ദൻ അവതരിപ്പിക്കുന്നത്. രചനാപരമായ ലാളിത്യത്തിന്റെ മൃദുലതയെ പൊട്ടിച്ച്, കഥയുടെ അവസാനം രൂപപ്പെടുന്ന യാതനാ ദൃശ്യത്തെപ്പോലും മുകുന്ദൻ വിവരിക്കാതെ വിടുന്നു. എന്നിട്ടും ആ ചെറുബാലികയുടെ അവസ്ഥ ഒരു തരളപ്പെരുമ്പറയായി പത്ര വാർത്തകളെ ഓർമ്മിപ്പിക്കുന്നു. ഈ കഥ നമുക്കു വാർത്തയും വാർത്തയെക്കുറിച്ചുള്ള മോഡലുമാണ്.

Specimen

കഥ വായിച്ചവർക്ക് ഒരു സംശയവും ഉണ്ടാകുന്നില്ല. നിഷ്കളങ്കരക്തം പീഡിപ്പിക്കപ്പെട്ടതിന്റെ പേടിപ്പിക്കുന്ന ചിത്രം ലളിതമായി കഥാകൃത്ത് വരച്ചിടുകയാണ്. അതിനു തീക്ഷ്ണവർണങ്ങൾ ഉപയോഗിക്കുന്നില്ല. എന്നാൽ കുഞ്ഞുങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള ഒരുപാട് കാര്യങ്ങൾ കഥയുടെ പിന്നിലെ അനുഭവവും ചിന്തയുമായി നമുക്കു കിട്ടുന്നു. കുഞ്ഞുങ്ങൾ നമ്മുടെ സ്വത്വത്തിന്റെ നൈരന്തര്യമാണ്. കുഞ്ഞുങ്ങളെക്കാണുമ്പോൾ നാം നമ്മുടെ അമരത്വത്തിൽ ആഹ്ലാദിക്കുന്നു. ഇതെല്ലാമാണ് 'ഫോട്ടോ'എന്ന കഥയിൽ തകർക്കപ്പെടുന്നത്. ഇന്ന് ഒരു കേക്ക് കൊടുത്താൽ നാളെ ഗോപുരത്തിൽനിന്നു ചാടാമെന്ന് അഞ്ചരവയസ്സുള്ള കുട്ടി സമ്മതിക്കും. കാരണം റൂസ്സോ പറയുന്നതുപോലെ നാളെ എന്താണെന്ന് അവനറിഞ്ഞുകൂടാ. വാഗ്ദാനത്തിന്റെ അർഥമെന്താണെന്നും അവനറിഞ്ഞുകൂടാ. എന്നാൽ, ചന്തിയിൽ നല്ല അടികൊടുത്താൽ അവൻ വാഗ്ദാനം പാലിക്കും. ഇതു വാഗ്ദാനം പാലിക്കാത്തതു ശരിയല്ലെന്ന് അറിയാത്തതുകൊണ്ടല്ല. മറിച്ച്, അടികൊള്ളുന്നതു ചീത്ത ഏർപ്പാടാണെന്ന് അവൻ മസ്സിലാക്കുന്നതുകൊണ്ടാണ്. അതിനാൽ സാമൂഹികജീവിതത്തിനും അഞ്ചരവയസ്സുള്ള കുട്ടിക്കും ഇടയിൽ ഒരു ദുരൂഹതയുണ്ട്. അതിനു പരിഹാരമില്ല. എട്ടുവയസ്സുള്ള കുട്ടി കാര്യങ്ങൾ മനസ്സിലാക്കുന്നു. മുകുന്ദന്റെ കഥയിലെ ഷീന മൂന്നാം ക്ലാസിൽ പഠിക്കുന്ന കുട്ടിയാണ്. ഈ പ്രായത്തിലെ കുട്ടികൾ അവർ ഇഷ്ടപ്പെടുന്നതു ചെയ്യും. മാതാപിതാക്കന്മാരെ മറച്ചുകൊണ്ട് ഇഷ്ടമുള്ളതെല്ലാം ചെയ്യും. സത്യസന്ധത നല്ലതാണെങ്കിലും നുണ പറയുന്നതിൽ നിന്ന് ഈ പ്രായത്തിലെ കുട്ടികൾ രക്ഷപ്പെടുന്നില്ല. എട്ടിനും പന്ത്രണ്ടിനും ഇടയ്ക്കെത്തുമ്പോൾ ഒരു കുട്ടി നാളെ എന്താണെന്ന് വ്യക്തമായി അറിയുന്നു. അതിനാൽ അവൻ/അവൾ നാളത്തെ വേദന ഒഴിവാക്കാൻ ഇന്നത്തെ ആനന്ദം വേണ്ടെന്നു വയ്ക്കുന്നു. എന്നാൽ, ബാഹ്യജീവിതത്തിന്റെ സമ്മർദ്ദം ഏറുമ്പോൾ ഈ യുക്തിയും തകർന്നുപോകുന്നു. ഇതാണ് ഷീനയ്ക്കും അഭിലാഷിനും സംഭവിച്ചത്. പത്രങ്ങളിൽ വരുന്ന വിവാഹഫോട്ടോ അവർക്ക് പ്രലോഭനമായിരുന്നു.

ഈ കഥയിൽ നിറഞ്ഞുനിൽക്കുന്നത് കുഞ്ഞുങ്ങളുടെ ചിത്രമാണ്. വിരുദ്ധോക്തികൾക്കുവേണ്ടിയും മുകുന്ദൻ കുഞ്ഞുങ്ങളെ കൽപ്പനയായി സ്വീകരിക്കുന്നു. ബാലികാപീഡനത്തിന് ഒരുമ്പെടുന്ന ഫോട്ടോഗ്രാഫറെ മുകുന്ദൻ പലപ്രാവശ്യം വിപരീതലക്ഷണയിൽ കുഞ്ഞായി അവതരിപ്പിക്കുന്നതുകാണാം. മീശവച്ച കുട്ടിയുടേതുപോലെയായിരുന്നു അയാളുടെ മുഖം. അയാൾ ഒരു കുഞ്ഞിനെപ്പോലെ ചിരിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു എന്നിങ്ങനെയുള്ള

Specimen

നേർമ്മയേറിയ നിരീക്ഷണങ്ങൾ അവയുടെ വിപരീതഭാവത്തിലേക്കു നമ്മെ ലളിതമായി കൂട്ടിക്കൊണ്ടു പോകുന്നു. ഇതു പ്രത്യക്ഷവിരുദ്ധോക്തിയാണ്. വിരുദ്ധോക്തികൾ പോലും കുഞ്ഞിന്റെ ഋജുവായ യുക്തിയിൽ വരുന്നു. ഈ പ്രത്യക്ഷവിരുദ്ധോക്തി ആധുനികാനന്തര സംവേദനത്തിന്റെ പ്രേരണയിൽനിന്നാണ് ഉണ്ടാകുന്നത്.

വികാരങ്ങളുടെ അനിശ്ചിതത്വം ആധുനികകഥകളെ അനിശ്ചിതത്വത്തിന്റെ രചനയാക്കി മാറ്റിയിരുന്നു. ഇപ്പോൾ വികാരത്തിന്റെ വ്യക്തത കഥയെ തീർച്ചയുടെ രചനയാക്കി മാറ്റുന്നു. ആത്മീയമുന്നേറ്റത്തെ പ്രാപിക്കാനുള്ള മാർഗമെന്ന നിലയ്ക്കുള്ള കല ഇവിടെ അവസാനിക്കുന്നു. എന്നാലതു സാമൂഹികമുന്നേറ്റത്തിനുള്ള ശക്തി എന്ന നിലയിലുള്ള കലയും അല്ല. അതും തുടച്ചുമാറ്റപ്പെടുന്നു. ഇതു നിലനിൽപ്പിന്റെ ദാർശനികമായ അവസ്ഥയല്ല; നിലനിൽപ്പുതന്നെയാണ്. നേർത്ത്, അസാന്ദ്രമായത് എന്ന നിലയിൽ നിലനിൽപ്പ് ചിത്രീകരിക്കപ്പെടുകയാണ്. കഥയുടെ ധർമ്മം മാറുന്നു. വാർത്തകളിലെ കഠിനമായ യാഥാർഥ്യം തിരിച്ചു വരുന്നു. ആത്മജ്ഞാനപരവും ഗ്രഹണാതീതവുമായ ഭാവങ്ങൾക്കുമേൽ കഠിന യാഥാർഥ്യം വിമർശനപരമായ ആധിപത്യം സ്ഥാപിക്കുന്നു. അങ്ങനെ 'ഫോട്ടോ'യിലെ മുകുന്ദന്റെ കാഴ്ചപ്പാട് ആധുനിക ദർശനബോധത്തിനെതിരെ സഞ്ചരിക്കുന്നു. കഥയിൽനിന്ന് ഉദാത്തമൂല്യങ്ങൾ പുറന്തള്ളപ്പെടുന്നു. എന്നിട്ടു രചനയെ ചരിത്രവുമായിട്ടുള്ള സംവാദമാക്കി മാറ്റുന്നു. പിന്നീട് അതിനുമപ്പുറത്തേക്കു പോയി കഥയെ ചരിത്രത്തിൽ നാം കണ്ട യാഥാർഥ്യത്തിന്റെ മോഡലാക്കി മാറ്റുന്നു. ഈ കഥയിൽ ബാല്യകാലത്തിന്റെ സൂക്ഷ്മമായ വിശകലനമുണ്ട്. ബാല്യത്തിന്റെ സ്വഭാവങ്ങൾ ഒരുപാടാണ്. ലാളിത്യത്തിന്റെ സ്വഭാവങ്ങളും ഒരുപാടാണ്. എന്നാൽ, ഇതിൽ നമുക്കറിയാത്ത ബാല്യവും നമുക്കറിയാത്ത ലാളിത്യവുമുണ്ട്. അതാണ് മുകുന്ദൻ ഇവിടെ സൃഷ്ടിക്കുന്നത്.

ഇവിടെ കഥാകാരനും വിഷയവും തമ്മിലുള്ള ബന്ധം, കഥയുടെ ഭാഷയെ നിർണയിക്കുകയാണ്. അതും എത്ര സ്വാഭാവികമായി! കാട്ടിൽ ജനിച്ച് പറവകളോടും മരങ്ങളോടും നിരന്തരം സംസാരിച്ച് വലിയൊരു ഗായകനായിത്തീർന്ന ഒരാൾ, സത്യം പറയുമ്പോൾ ജനിക്കുന്ന ലാളിത്യമാണിത്. മാക്കിവെല്ലി ഉത്തരാധുനികതയിലെ ലാളിത്യത്തെ നിർവചിക്കുന്നത് ഈവിധമാണ്. ഈ ലാളിത്യത്തെ നിർവചിക്കാൻ മാക്കിവെല്ലി കാലപ്പഴമയിലേക്കാണു പോയത്. വീണ്ടും ഒരു കുതിപ്പിൽ അദ്ദേഹം കലാകാരന്റെ കുലപ്പഴമയിലേക്കു പോകുന്നു. 'ഫോട്ടോ'യിലെ ലാളിത്യം ഇത്തരം നിഷ്കപടമായൊരു മനസ്സിൽനിന്നു വന്ന ലാളിത്യമാണ്.

Specimen

മുകുന്ദന്റെ കഥ നമ്മുടെ കാലഘട്ടത്തിന്റെ ഫോട്ടോയാണ്. കാലത്തിന്റെ ചിത്രങ്ങളെ കലയ്ക്കനുകൂലമായ രീതിയിൽ കഥാകൃത്ത് ഇവിടെ വ്യതിചലിപ്പിക്കുകയാണ്. ഇവിടെ കാമറ ഒരു അടയാളമാണ്. സൃഷ്ടിശക്തിയുടെ സ്ഥാനത്ത് കാമറ സ്ഥാപിക്കപ്പെടുന്നതിന്റെ ചിഹ്നമാണ് ഈ കഥ. മരിച്ച നിലനിൽപ്പിനെ കാണിക്കാൻ നിശ്ചലതയുടെ കല സഹായകമായിത്തീരാം. കാമറ വ്യക്തതയുടെ കല മാത്രമല്ല സൃഷ്ടിക്കുന്നത്. യാഥാർഥ്യം കാമറയിലേക്ക് അതുപോലെത്തന്നെ കടന്നുവരുകയാണ്. വ്യവസായ പരസ്യങ്ങളുടെ വിലോഭനീയതയുമായി ബന്ധപ്പെട്ട കാമറ ഉത്തരാധുനികഭാവനയിൽ പ്രേരണയായി കടന്നുകൂടിയിട്ടുണ്ട്. കലാകാരനെ യന്ത്രത്തിലൂടെ നിരീക്ഷിക്കുന്ന ഒരുവനാക്കിമാറ്റിക്കൊണ്ട്, മികച്ച കല സൃഷ്ടിക്കുക എന്ന പ്രയാസകരമായ ദൗത്യം ഇന്ന് എഴുത്തുകാരൻ ഏറ്റെടുക്കുന്നു. രചനയുടെ ഈ വഴി, ലോകത്തെങ്ങുമുള്ള എഴുത്തുകാരിൽ ഇപ്പോൾ കാണാം. ഈ വഴിയിലൂടെ മുകുന്ദൻ തന്റേതായ രീതിയിൽ സഞ്ചരിക്കുന്നു. മുകുന്ദന്റെ കഥയിൽ രചന സമൂഹത്തിന്റെ ദൃശ്യസമാനത പിടിച്ചെടുക്കുന്ന കാമറപോലെയായിത്തീരുന്നു. അല്ലെങ്കിൽ മുകുന്ദൻ രചനയെ അങ്ങനെയൊന്നാക്കി മാറ്റുന്നു. നേർത്ത ഭാഷ ഫോട്ടോയുടെ നേർത്ത പ്രതലത്തെ ഓർമ്മിപ്പിക്കുന്നു. നിയോറിയലിസത്തിന്റെ സൗന്ദര്യത്തിൽ കഥയുടെ ആഖ്യാനം നിർവഹിക്കപ്പെടുന്നു. കഥാപാത്രങ്ങൾ വരുന്നു, പോകുന്നു, സംസാരിക്കുന്നു, വിഷമിക്കുന്നു. സ്റ്റുഡിയോയിലെ കാമറയുടെ മുന്നിലെന്നപോലെ കഥാകൃത്തിന്റെയും വായനക്കാരുടെയും വീക്ഷണത്തിന്റെ വളരെ അടുത്തുനിൽക്കുകയാണ് കഥാപാത്രങ്ങൾ. കാമറ ചെയ്യുന്നതുപോലെ കഥ ഇവിടെ വസ്തുക്കളെ അതിന്റെ ഭൗതികരൂപത്തിൽ പുനരുൽപ്പാദിപ്പിക്കുകയാണ്. ഫോട്ടോയിലാക്കിയ ഒരു വൃക്ഷം കവിതയാണ്. ഫോട്ടോയിലാക്കിയ മനുഷ്യരും കവിതയാണ്. കാരണം, ശാരീരികമായ യാഥാർഥ്യം അതിൽത്തന്നെ ഒരു കവിതയാണ്. രൂപപരീക്ഷണത്തിന്റെ കഥയല്ലിത്. അതുപേക്ഷിച്ചുകൊണ്ടുതന്നെ മുകുന്ദൻ എഴുതുകയാണ്. വാക്കുകളുടെ പരിമിതമായ അർഥം കൊണ്ട് സൃഷ്ടിക്കുന്ന വലിയ അനുഭവമാണിത്. വെറുതെ ചില ആശയങ്ങളും വിവരണങ്ങളും നൽകുന്നു എന്ന പ്രതീതി സൃഷ്ടിച്ചുകൊണ്ടുതന്നെ അദ്ഭുതകരമാംവിധം ആനന്ദം ജനിപ്പിക്കുന്നു. അംഗീകരിക്കപ്പെട്ടതും ആവർത്തിച്ചുപയോഗിച്ചുകഴിഞ്ഞതുമായ ഒരു ആഖ്യാനരീതിയെ ബോധപൂർവം ഇവിടെ ഉപയോഗിക്കുകയാണ്. എന്നിട്ടും അതു ഗുണങ്ങളുടെ സൽക്കീർത്തിയെ പ്രാപിക്കുന്നു. മുകുന്ദൻ എന്തിനിതു ചെയ്തു? അതു വിവരണകലയിൽ തനിക്കുള്ള സാമർഥ്യത്തിന്റെ വിശ്വാസ

Specimen

പ്രകടനമാണ്. അതിനാൽ 'ഫോട്ടോ' എന്ന കഥ രചനയിലുള്ള വിശ്വാസത്തെപ്പറ്റിയുള്ള ഒരു കഥയാണ്. 'ഫോട്ടോ'യിലൂടെ മുകുന്ദൻ കഥയെ ധ്യാനരഹിതവും നേരിട്ടുള്ളതുമായ ധാരണയാക്കി മാറ്റുന്നു. രചന ശുദ്ധമായ ഛായാഗ്രഹണപദ്ധതിയാവുകയാണ്. 'ഫോട്ടോ' വെറുതെ വായിച്ചു പോകാവുന്ന കഥയാണ്. എന്നാൽ കഥയായിരിക്കുമ്പോൾത്തന്നെ അത് അലിഖിതമായൊരു സൗന്ദര്യശാസ്ത്രം അവതരിപ്പിക്കുന്നു. അത് മാറിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന മുകുന്ദന്റെ സൗന്ദര്യവിചാരങ്ങളെ സാക്ഷ്യപ്പെടുത്തുന്നു. 'ഫോട്ടോ' എന്ന കഥ രചിച്ചപ്പോൾ നേരത്തേ നിശ്ചയിച്ചുറപ്പിച്ച സങ്കേതം എന്ന നിലയിലല്ലാതെതന്നെ അതിൽ ഛായാഗ്രഹണത്തിന്റെ തീർപ്പുകൾ കടന്നുവരുകയായിരുന്നു. നമ്മുടെ കാലയളവിൽ ആഖ്യാനരൂപത്തിലുള്ള അവതരണം ഒന്നിനൊന്നു പ്രയാസകരമായിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. അത് അപ്രത്യക്ഷമായിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ഈ കാലയളവിന്റെ സ്വഭാവമാണിത്. അതിനാൽ ഈ കാലയളവിൽ കാമറയുടെ ജോലി, കലയുടെ ജോലിക്കു പകരമായിത്തീരുകയാണ്. ഇവിടെ മുകുന്ദന്റെ രചനാവ്യാപാരം കാമറയുടെ കാര്യക്ഷമത പ്രകടിപ്പിക്കുന്നു. കഥാപാത്രങ്ങളെ പ്രകാശംകൊണ്ടു വരയ്ക്കുകയാണെന്ന തോന്നലുണ്ടാകുന്നു. മുകുന്ദന്റെ സംവേദനശക്തി ഫിലിമിന്റെ പ്രകാശസംവേദം പ്രകടിപ്പിക്കുന്നു. ഛായാഗ്രഹണത്തിലെന്നപോലെ, മുകുന്ദന്റെ കഥയിലും പ്രമേയനിർവഹണത്തിനു സഹായിക്കുന്നത് ബാഹ്യയാഥാർഥ്യമാണ്. ആഖ്യാനത്തിൽ തെളിയുന്നതു ബാഹ്യരൂപങ്ങളാണ്. ഛായാഗ്രഹണകല ബാഹ്യരൂപത്തിലൂടെ മനുഷ്യവ്യക്തിയുടെ മാനസികഭാവം പിടിച്ചെടുക്കുന്നതുപോലെ ഈ കഥയിലെ ഫോട്ടോഗ്രാഫറുടെ ദുഷ്ടബുദ്ധി ആഖ്യാനത്തിന്റെ ഛായാഗ്രഹണകലകൊണ്ട് മുകുന്ദൻ പിടിച്ചെടുക്കുന്നു. കഥയിൽ സുതാര്യതയെ തിരിച്ചുകൊണ്ടുവരുന്നു. കഥയിൽ ലാളിത്യത്തെ നിലനിർത്തുന്നു. കഥയിൽ ദൃഢമായ ഉള്ളടക്കത്തെ വീണ്ടെടുക്കുന്നു. ബുദ്ധിപരമാക്കപ്പെട്ട അഗാധതയെ കഥയിലെ സ്ഥാപനമായി കണ്ടുകൊണ്ട് അതിനെ ഒഴിവാക്കുന്നു. ഇതോടൊപ്പം കലാപരമെന്നു തോന്നുന്ന അവതരണത്തെ കഥയിൽനിന്ന് പിഴുതെറിയുന്നു. എന്നാൽ മുകുന്ദന് ഇതൊരു ശൈലിപോലുമല്ല. വെറുതെ യാഥാർഥ്യത്തെ അതായിത്തന്നെ സ്ഥാപിക്കുകയാണ്. ഇതെല്ലാം കാമറയുടെ വ്യാപാരം രചനയുടെ വ്യാപാരമാകുമ്പോൾ സംഭവിക്കുന്ന കാര്യങ്ങളാണ്. എന്നാൽ മുകുന്ദന്റെ രചന മൊത്തത്തിൽ ഒരു സൂചകമാണ്. ഇതു സൗന്ദര്യക്ഷയങ്ങളുടെ കാലയളവാണെന്ന യാഥാർഥ്യത്തെ ചലനാത്മകമാക്കുംവിധം കാമറ ആഖ്യാനത്തിന്റെ സ്ഥാനം ഏറ്റെടുക്കുകയാണ്. ഉത്തരാധുനിക ചിത്രകലയുടെ ഈ എതിർസൗന്ദര്യസംഹിത സ്വാഭാവികമായി ഉൽപ്പാദിപ്പിച്ച

Specimen

കഥയാണ് മുകുന്ദന്റെ 'ഫോട്ടോ.' കണ്ണാടിയിലും വർത്തമാനപത്ര ത്തിലും വിശ്വസിക്കരുതെന്ന് ജോൺ ഓസ്ബോൺ പണ്ടു പറഞ്ഞു. മുകുന്ദൻ ഈ കഥയിലൂടെ കണ്ണാടിയിലും വർത്തമാനപത്രത്തിലും വിശ്വസിക്കാൻ വായനക്കാരോടു പറയുന്നു. അതിനാൽ 'ഫോട്ടോ' എന്ന കഥ ഒരു വ്യതിയാനം സ്വതന്ത്രമാക്കിയ സൃഷ്ടിയാണ്.

(കഥ: ആഖ്യാനവും അനുഭവസത്തയും)

പ്രവർത്തനങ്ങൾ

- ഋജുവായ ആഖ്യാനം, ധ്വന്യാത്മകത, നിരലംകൃതമായ ഭാഷ - കാരൂരിന്റെ 'മോതിരം' എന്ന കഥയുടെ കൂടുതൽ സവിശേഷതകൾ കണ്ടെത്തൂ. ഓരോന്നും കഥയിൽ എങ്ങനെ പ്രത്യക്ഷമാകുന്നുവെന്നു ചർച്ചചെയ്യൂ.
- കുഞ്ചുനായരും കുഞ്ഞിക്കാവമ്മയും തമ്മിലുള്ള ബന്ധത്തിന്റെ വളർച്ച കാരൂർ ചിത്രീകരിച്ചതിന്റെ ഔചിത്യം ചർച്ചചെയ്യുക.
- എങ്ങനെയാണ് 'മോതിരം' ഈ കഥയുടെ കേന്ദ്രമാവുന്നത്? നിങ്ങളുടെ നിഗമനങ്ങൾ അവതരിപ്പിക്കുക.
- "മലയാളകഥയുടെ വളർച്ചയെ കുറിക്കുന്ന സവിശേഷമായൊരു ഘട്ടത്തിന്റെ പ്രതിനിധാനങ്ങളാണ് നവോത്ഥാനകഥകൾ." വിലയിരുത്തുക.
- നവോത്ഥാനകഥകളിലെ പൊതു രചനാരീതിയിൽനിന്നു വ്യത്യസ്തമായി മനുഷ്യമനസ്സിനെ ആവിഷ്കരിച്ച കഥകളാണ് കാരൂരിന്റേത്. മരപ്പാവകൾ, പൂവമ്പഴം എന്നീ രചനകൾ ചർച്ച ചെയ്ത് നിങ്ങളുടെ അഭിപ്രായം എഴുതുക.
- നവോത്ഥാനകഥകൾ അവതരിപ്പിച്ചുകൊണ്ട് ഒരു കഥയരങ്ങ് സംഘടിപ്പിക്കുക.

  അവതരിപ്പിക്കാവുന്ന കഥകൾ

  - ബഷീർ - ജന്മദിനം

Specimen

- തകഴി - വെള്ളപ്പൊക്കത്തിൽ
- ഉറൂബ് - വെളുത്തകുട്ടി
- പൊൻകുന്നം വർക്കി - മോഡൽ
- ലളിതാംബിക അന്തർജനം - മനുഷ്യപുത്രി

- ഭ്രമാത്മകത, മൃത്യുബോധം, സ്വത്വപ്രതിസന്ധി തുടങ്ങി ആധുനികകഥകളുടെ പൊതുസവിശേഷതകൾ 'പക്ഷിയുടെ മണം' എന്ന കഥയിലും പ്രതിഫലിക്കുന്നുണ്ടോ? ചർച്ചചെയ്യുക.
- 'പക്ഷിയുടെ മണം' എന്ന കഥയിൽ മരണം അനുഭവവേദ്യമാകുന്നത് ഗന്ധ - ദൃശ്യബിംബങ്ങളിലൂടെയാണ്. കഥയിലെ ഇത്തരം ബിംബങ്ങൾ കണ്ടെത്തി വിശകലനം ചെയ്യുക.
- മാധവിക്കുട്ടിയുടെ 'പക്ഷിയുടെ മണം', 'ഉണ്ണി' എന്നീ കഥകൾ താരതമ്യം ചെയ്ത് പ്രമേയം, ആഖ്യാനം എന്നിവയിലെ സവിശേഷതകൾ കണ്ടെത്തുക.
- "വികാരത്തിന്റെ അനിശ്ചിതത്വം ആധുനികകഥയെ അനിശ്ചിതത്വത്തിന്റെ രചനയാക്കി മാറ്റിയിരിക്കുന്നു." കെ.പി. അപ്പന്റെ ഈ നിരീക്ഷണത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ 'പക്ഷിയുടെ മണ'ത്തെ വിശകലനം ചെയ്യുക.
- സാമൂഹികവും സാംസ്കാരികവുമായ തീക്ഷ്ണവിമർശനമാണ് 'അമേരിക്ക' എന്ന കഥ. കഥാസന്ദർഭങ്ങൾ സൂക്ഷ്മമായി വിശകലനം ചെയ്ത് ഈ നിരീക്ഷണത്തിന്റെ സാധുത പരിശോധിക്കുക.
- വാക്കുകളുടെ പരിമിതമായ അർഥംകൊണ്ട് കഥ വലിയ അനുഭവങ്ങളെയാണ് സൃഷ്ടിക്കുന്നത് എന്ന് കെ.പി. അപ്പൻ നിരീക്ഷിക്കുന്നുണ്ടല്ലോ.
  - പ്ലാസ്റ്റർ ഓഫ് പാരീസിൽ തീർത്ത ഒരു കഥകളിത്തല.
  - സർക്കാർ അധീനതയിലുള്ള ഫിഷ്ഫാം.
  - മുഖങ്ങളിൽ വ്യത്യാസമില്ലെന്നു തോന്നിപ്പിക്കുന്ന സ്കൂൾകുട്ടികൾ.
  - കന്നിമാസത്തിലെ പട്ടികളെപ്പോലെ നായകനും നായികയും പരക്കം പായുന്ന ഗാനങ്ങളിൽ നിന്നാണോ ആ ഗന്ധം വരുന്നതെന്ന് സംശയിച്ച് ഒരുനിമിഷം ഞാൻ നിന്നു.

Specimen

- ക്രിസ്ത്യൻ കോളേജിന്റെ തെരുവുകഴിഞ്ഞ് ആദ്യത്തെ വഴിയിലുള്ള വൈറ്റ്ഹൗസ്.

പ്രസ്താവനയുടെ വെളിച്ചത്തിൽ കഥാസന്ദർഭങ്ങളുടെ ധ്വനിസാധ്യതകൾ കണ്ടെത്തുക.

'മോതിര'ത്തിലും 'അമേരിക്ക'യിലും തെളിയുന്ന കേരളീയ സാമൂഹിക ജീവിതപരിസരം താരതമ്യം ചെയ്യുക.

'അമേരിക്ക' എന്ന കഥയുടെ ആദ്യഭാഗത്ത് സ്വപ്നങ്ങൾക്ക് മുഖ്യസ്ഥാനമുണ്ട്. കഥയുടെ ഭാവതലം നിർണയിക്കുന്നതിൽ ഇവയുടെ പ്രാധാന്യം കണ്ടെത്തുക.

ആധുനികാനന്തര ചെറുകഥയുടെ ഏതെല്ലാം സവിശേഷതകളാണ് 'അമേരിക്ക' യിൽ പ്രതിഫലിക്കുന്നത്?

- മോഡൽ – പൊൻകുന്നം വർക്കി
- ഷെർലക് – എം. ടി.
- സലാം അമേരിക്ക – സക്കറിയ

എന്നീ കഥകളെ 'അമേരിക്ക' എന്ന കഥയുമായി പ്രമേയതലത്തിലും ആഖ്യാനത്തിലും താരതമ്യം ചെയ്യുക.

'ഫോട്ടോ' ഒരു കാലഘട്ടത്തിന്റെ സദാചാരചരിത്രമാണെന്ന് കെ. പി. അപ്പൻ പറയുന്നതിന്റെ പൊരുളെന്ത്?

- പ്രമേയത്തിന്റെ പ്രാധാന്യം
- ചരിത്രത്തെക്കുറിച്ചും വർത്തമാനത്തെക്കുറിച്ചുമുള്ള വിശകലനം
- ഭാഷാപരമായ സവിശേഷതകളുടെ വിശകലനം
- സൂചകങ്ങളുടെ വിശകലനം
- മറ്റ് രചനകളുമായുള്ള താരതമ്യം
- സാഹിത്യസിദ്ധാന്തങ്ങൾ ഉപയോഗപ്പെടുത്തൽ

'ഫോട്ടോ' എന്ന കഥ നിരൂപണം ചെയ്യുന്നതിന് കെ.പി. അപ്പൻ പ്രയോജനപ്പെടുത്തുന്ന രീതിശാസ്ത്രം ഇവയാണല്ലോ. ഇത്തരം ഘടകങ്ങൾ പരിഗണിച്ച് 'മോതിരം,' 'പക്ഷിയുടെ മണം,' 'അമേരിക്ക' എന്നീ കഥകൾക്കും വിശദമായ നിരൂപണങ്ങൾ തയാറാക്കുക.

"നിഷ്കപടമായ മനസ്സിന്റെ എഴുത്താണ് ഫോട്ടോ" – ഈ പ്രസ്താവനയോടു നിങ്ങൾ യോജിക്കുന്നുണ്ടോ? കഥയുടെ സത്ത നിഷ്കളങ്കതയാണ് എന്നു പറയാമോ?

Specimen

പഠനനേട്ടങ്ങൾ

- നവോത്ഥാനകാലം മുതൽ ഉത്തരാധുനികകാലം വരെയുള്ള മലയാള ചെറുകഥയുടെ വികാസപരിണാമങ്ങൾ കണ്ടെത്തി കുറിപ്പുകൾ പ്രബന്ധങ്ങൾ മുതലായവ തയാറാക്കുന്നു.
- ചെറുകഥകൾ അപഗ്രഥിച്ച് അവയുടെ പ്രമേയം, കാലഘട്ടം, ആവിഷ്കരണശൈലി ഇവ മനസ്സിലാക്കി ആസ്വാദനങ്ങൾ, നിരൂപണങ്ങൾ ഇവ തയാറാക്കുന്നു.
- വ്യത്യസ്തരചനാശൈലിയിലുള്ള മലയാള ചെറുകഥകൾ കണ്ടെത്തി അവയുടെ സവിശേഷതകൾ സംബന്ധിച്ച ചർച്ചകളിലും സംവാദങ്ങളിലും ഏർപ്പെടുന്നു.
- കഥകളുടെ ആഖ്യാനസവിശേഷതകൾ വിശകലനം ചെയ്ത് സെമിനാറുകളിൽ പങ്കെടുക്കുന്നു

Specimen